Serie nouă
IANUARIE 2015
1
(CLXII)
36 pagini
10 lei

Actualitatea MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Capcanele istoriei
Festivalul MERIDIAN (I)
Noua Operetă
Serbările iernii
Şlagărul românesc la Sibiu
Convorbire cu Virgil Popescu

În imagine: **Marianna Oczkowska, foto Igor Ripak**

Un fals regretabil

U.C.M.R.
IEŞIRE Nr 69
Data 19.02.2015

UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Calea Victoriei 141, Bucureşti/ Tel: +40-21-317.79.66; / Fax: +40-21-305.79.97/ E-mail: ucmr@clicknet.ro

Către,
Societatea Română de Televiziune

În atenţia domnului Preşedinte, Director General Stelian Tănase

Stimate Domnule Preşedinte, Director General,

În virtutea dreptului la replică, în numele Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România, vă rog să aveţi amabilitatea de a programa în cadrul unei program cultural adecvat textul alăturat. Acesta este conceput de membrii Biroului de Muzicologie al instituției noastre şi se referă la conţinutul denigrator al emisiunii "Cinci minute de istorie" realizată de domnul Adrian Cioroianu difuzată la TVR 2 (http://www.tvrplus.ro/editie-5-minute-de-istorie-cu-adrian-cioroianu-185606, accesat în data de 18.02.2015), prin care se speculează ideea că maestrul George Enescu ar fi fost colaborator și simpatizant al regimului comunist.

Cu aleasă consideraţie,
Prof. univ.dr. Adrian Iorgulescu
Președinte UCMR

UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR ROMANIA
PREȘEDINTE

Dacă domnul Adrian Cioroianu ar fi studiat serioasa bibliografie de specialitate din sfera istoriografiei actuale, de profil, ar fi realizat, cu siguranță, că George Enescu nu avea cum să fie ”coleg politic cu Gheorghe Gheorghiu-Dej sau Ana Pauker” (min. 03.06). Informațiile aflate în Arhivele Securității și făcute publice prin volume precum *Cantacuzino, ia-ţi boarfele şi mişcă!*, autor Oana Orlea (Ed. Compania, 2008), *Muzicieni români. Biografii ascunse în arhive*, autor Ioana Raluca Voicu-Arnăuţoiu, Ed. ARS DOCENDI, Universitatea Bucureşti, 2011, *George Enescu, un exil supravegheat?*, vol. I, autor Ladislau Csendes, Ed. Casa Radio, Bucureşti, 2011, pentru a nu cita decât câteva titluri, demonstrează că atât marele muzician, cât și soția sa au fost supuși unor constante și susținute operațiuni de supraveghere exercitate prin terțe persoane de la București, pe tot parcursul rezistenței lor pariziene. De asemenea, domnul Cioroianu ar fi putut aminti, pentru o obiectivă și necesară retrospectivă, turneul din SUA al maestrului, nu doar, unilateral, pe cel din URSS (imaginile lui Enescu alături de Șostakovici prezentate în emisiunea domnului Cioroianu întărind ideea unei vizite strict profesionale, invocarea, în acest context, a numelui lui Stalin fiind răuvoitoare). Pentru că, în fapt, turneul de peste ocean al lui George Enescu, început în septembrie 1946, cu două luni, deci, înaintea alegerilor din noiembrie, era începutul unui exil din care nu se va mai întoarce niciodată în România. Înscrierea sa fără voie și în lipsă pe listele Blocului Partidelor Democratice nu era altceva decât dorința de legitimare a sistemului comunist prin anexarea cu orice preț a unei personalități care, în realitate, nu a fost prezentă niciodată la nici o ședință în Parlamentul țării. Sunt doar câteva din afirmațiile eronate sau ambigui postulate în emisiunea la care ne referim.

Secția de Muzicologie din cadrul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România se dezice întru totul de un astfel de demers tendențios cu pretenții academice, construit pe o bibliografie superficială, trunchiată sau pe bârfe tangente, ce prejudiciază imaginea unui român exemplar, a unui patriot impecabil, cu valori etice și profesionale desăvârșite, complet străin compromisului politic.

Prin difuzarea acestui material pe un canal media important în România nu se face altceva decât o manipulare grosolană cu implicații extrem de grave, schimonosind și terfelind astfel imaginea unuia dintre cei mai luminoși reprezentanți ai culturii autohtone. Și asta probabil, doar de dragul unui preț derizoriu: ratingul!

DIN CUPRINS

CAPCANELE ISTORIEI..........................2-4
FESTIVALUL MERIDIAN (I).................8-17
ULTIMA ORĂ....................................18-19
PUNCTUL PE J... AZZ.......................20-21
SERBĂRILE IERNII...........................22-23
PREMIERE DE SEZON...........................24
INTERNAȚIONAL....................................25
CONVORBIRILE A.M..............................33
DISCURI...34-35

George Enescu: colaboraționist?!
Perfidă aserțiune

Octavian Lazăr COSMA

Asistăm neputincioşi în ultimi ani la sistematice campanii minimalizatoare şi denigratoare ai iluştrilor reprezentanţi ai culturii naţionale şi niciodată nu am crezut că o să ajungem să-l vedem pe George Enescu, artist de o profunzime neegalată, unul dintre cei mai instruiţi şi fabuloşi muzicieni ai veacului al XX-lea, bălăcărit şi terfelit după modelele celor mai abominabile reţetaruri ideologice de tristă memorie! Frustrarea celor care au asistat la această însolită tentativă a fost cu atât mai stupefiantă şi neaşteptată, cu cât a venit din partea unui intelectual cu o carte de vizită onorantă, un carismatic profesor de istorie universitară, fost demnitar guvernamental, care se afirmă obstinent la primul post de televiziune cu condimentate pilule informative despre trecutul politic, imprimându-le o anumită savoare şi parfum salonard. Păcat însă că eruditul comentator se aventurează în zone ce nu-i sunt întotdeauna proprii, şi, ca atare, consecinţele informării superficiale pot fi grave. Şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât pozează în autoritate îndrituită să emită categorice consideraţii, nesusţinute de argumente credibile şi de încadrarea în context.

Aserţiunea dominantă a uneia din pilulele cu iz muzical, lansate la finele lunii ianuarie pe primul post de televiziune s-a cantonat în zodia aversiunilor insinuante, susţinând emfatic şi sentenţios că George Enescu a fost „colaboraţionist” al trecutului regim bolșevic. Ca atare, poziţia sa în perimetrul vieţii culturale s-ar cere reevaluată, reconsiderată, deoarece a susţinut regimul instalat după 23 august 1944, ba chiar a fost un obedient al fiorosului şi temutului criminal de la Kremlin, trădându-şi până şi sentimentele monarhice, înrolându-se în corul zeloşilor promotori ai nefastei ordini sociale. Nimic real şi adevărat în asemenea aberante calomnii! Premiza de la care porneşte platforma trâmbiţată apare totalmente nefondată, ca atare falsă, deoarece nu se înscrie în natura perimetrului artei sunelelor, proprie fiinţei enesciene, fiind exterioară, de esenţă politică. Paradoxal, este ceea ce i-a repugnat întodeauna genialului muzician, care şi-a exprimat opţiunile exclusiv în plan muzical, nedorind să interfereze zone atât de diverse, mai ales că politicul îi apărea fluctuant, impropriu, impus.

Cunoaşterea personalităţii lui George Enescu şi, îndeosebi, receptarea moştenirii sale artistice nu constituie o întreprindere uşoară, datorită complexităţii şi abundenţei planurilor încrucişate, etalate pe întregul parcurs al vieţii. Cea mai comună dintre aceste posibile receptări, care l-au încântat dar şi agasat, priveşte perceperea şi aplaudarea sa de către publicul larg în postura de violonist şi nu ceea ce era în profunzimea fiinţei sale, compozitor. Dealtfel, forţa talentului său neobişnuit, unic, măiestria ilustrată printr-o înaltă tehnică profesională, profunzimea gândirii şi avântul inspiraţiei, ingenioasa proiecţie a graiului său muzical, obţinut prin sinteza cuceririlor stilistice tradiţionale şi contemporane,



originalitatea afirmată, pornită din valorificarea genială a componentelor universale şi naţionale, îi traversează partiturile, investite cu o expresie debordantă, catalizatoare, însufleţitoare.

George Enescu a făurit o savantă şi distinsă operă, prin care a înscris spiritualitatea românească în contextul marii culturi universale, inprimându-i un timbru inconfundabil, perceput ca atare, fiind, probabil, intelectualul, artistul creator român cu cea mai evidentă forţă de propulsare şi reprezentativitate pe meridianele globului! Truda investită spre a se circumscrie pe această nobilă şi sublimă traiectorie a fost uriaşă, şi apare de înţeles de ce un asemenea artist era curtat şi întrodus în sferele vieţii sociale ale epocii în care s-a afirmat, ba şi în sfera politicului, însă fără succes.

Activitatea celui mai proeminent muzician al ţării noastre s-a desfăşurat sub stindardul devoţiunii pentru frumos, multiplele preocupări artistice nu-i îngăduiau răgaz să-şi pulverizeze energiile în alte direcţii. Mărturisea că îşi dorea o carapace protectoare care să-l pună ... „la adăpost de orice alterare”. Deviza etică urmărită în decursul anilor fiind ... „muncă, cinste şi altruism”. Era mereu solicitat să se implice, însă refuza cu eleganţă.

Accepta unele atribuţii, îndeosebi, cele venite din mediile vieţii artistice, deoarece simţea nevoia să-şi ajute confraţii, să-i ocrotească pe instrumentişti, pe muzicienii ajunşi la senectute.

Aşadar, care au fost acuzaţiile formulate la adresa lui George Enescu, în contextul platformei „colaboraţioniste" şi de ce sunt nefondate? S-a afirmat că, la începutul anului 1945, a devenit membru în comitetul de conducere ARLUS, ceea ce este adevărat, nesesizând nimic agravant în aceasta, fiind o structură menită să aprofundeze relaţiile culturale cu ţara vecină din răsărit. Trebuie adăugat însă că George Enescu s-a aflat printre membrii fondatori ai acesteia, în 1932, în anii regalității, socotind atunci că sunt oportune relaţiile de colaborare cu una dintre marile forțe culturale ale Europei.



Dmitri Șostakovici, George Enescu și Maria Cantacuzino, la Moscova

Ce anume a întreprins în această postură nu se cunoaşte, în afara faptului că a inscris în programele concertelor susţinute, unele titluri datorate compozitorilor ruşi şi sovietici, bunăoară, Simfonia a VII-a de Dmitri Şostacovici, partitură de o forţă expresivă neobişnuită, ce figurează și azi în repertoriile marilor orchestre de pretutindeni.

Spre a nu fi bănuit de adept al politicii comuniste, tot în 1932, împreună cu un mănunchi de muzicieni, a pus bazele a ceea a devenit cunoscut ca fiind ASOCIAŢIA PRIETENILOR CUGETĂRII ŞI ARTEI FRANCEZE.



Octavian Lazăr Cosma

I s-a mai reproşat lui George Enescu turneul din ultima decadă a lunii aprilie 1946, întreprins la Moscova. Astfel, muzicianul român ar fi adus omagiul său, ori aşa ceva, deţinătorului puterii din URSS. Ce puerilă legătură!

Pentru un solist concertist, dirijor, artist liric, turneele înseamnă afirmarea vocaţiei adjudecate cu eforturi susţinute. George Enescu îşi dorea turnee, era obişnuit din fragedă tinereţe cu acestea, având nevoie de ambianţa lor şi de interacțiunea cu muzicienii din alte țări. De câţiva ani nu le mai onorase, datorită principiului ce i-a călăuzit activitatea: în vremuri de restrişte pentru ţară, nu concepea să nu-i fie alături. Astfel, în zilele primei conflagraţii, s-a întors în ţară, antrenând la Iaşi o intensă mişcare muzicală. La fel a procedat şi pe durata celei de a doua conflagraţii mondiale, când, la Bucureşti, a susţinut manifestări muzicale referenţiale, refuzând invitaţiile de peste hotare care nu mai conteneau. În sfârşit, sosise momentul să le onoreze, începând cu anul 1946.

La Moscova turneul a fost de scurtă durată, însumând doar trei manifestări, toate strict muzicale: un recital şi două concerte cu orchestra, colaborând cu iluştrii solişti sovietici David Oistrah (violonist), Lev Oborin şi Emil Ghilels (pianiști). Primul simfonic s-a axat, în principal, pe creaţia românească pe care dirijorul român o promova în mod constant. Turneul a fost un triumf.

În emisiunea amintită s-au putut auzi şi considerente relative la mariajul lui George Enescu, pe care acesta l-a râvnit pentru a parveni în sfera aristocraţiei româneşti. Aceasta reprezintă o nedorită ofensă adusă personalităţii uriaşe a muzicianului, care nu avea nevoie de ascensiuni exterioare, fiind el însuşi un aristocrat al universului artistic, fiind căutat din adolescență de mediile cele mai selecte, mai elitiste, din marile metropole în care concerta.

Se cere nuanțat și comentariul relativ la căsătoria muzicianului cu Maruca Cantacuzino. Sigur, apare faptul că Maruca a constituit marea sa dragoste, cu implicaţii foarte zbuciumate. Cu tânăra moldoveancă, prezentabilă, atrăgătoare, înstărită, cultivată, versată, aflată în cercurile înalte ale societăţii româneşti, inclusiv

ale Palatului, George Enescu, a avut parte de o iubire năvalnică, derulată pe parcursul a trei decenii, cu despărţiri şi revederi pasionante. În fine, când căsătoria s-a perfectat niciunul dintre miri nu mai era tânăr, viaţa de alcov derulându-se într-o relativă linişte, pigmentată de capriciile ireversibile ale soţiei. Locuind în incinta Palatului Cantacuzino, de pe Calea Victoriei, George Enescu, modest, lipsit de veleităţi, optase pentru o cameră în casa din curte, dovadă irefutabilă că nu a dorit să parvină.

Acuzaţia de neloialitate faţă de monarhie apare cel puţin tendenţioasă, dat fiind raporturile cordiale statornice dintre Regina Elisabeta şi foarte tânărul elev al Conservatoarelor de la Viena şi Paris, beneficiar privilegiat al frecventelor audiţii de la Palatul Peleş. Nu poate scăpa din vedere căldura cu care a fost ocrotit, apoi, nici preţuirea artei şi personalităţii sale de către Regina Maria. Nu considerăm că George Enescu a rămas dator, atâta vreme cât primul său Opus, partitura „Poemei române”, a încheiat-o cu somptuosul final clădit pe IMNUL REGAL, pe IMNUL ROMÂNIEI, inspirată ofrandă ce-i conferă acestei muzici un fior înălţător, de real efect mobilizator. Tocmai datorită acestui moment al partiturii, după instaurarea comunismului în România „Poema română” a fost interzisă.


Regina Elisabeta a II-a

Faptul că muzicianul nu a dat nici un semn de susţinere atunci când monarhia a fost abolită nu înseamnă trădarea sentimentelor atât de puternice altădată. George Enescu a părăsit țara și a refuzat să se mai întoarcă tocmai pentru că întrezărea această turnură și pentru că a înțeles procesul de sovietizare a României.

În fine, principalul cap de acuzare, menit să justuifice clamarea de „colaboraţionist”, trimitea la intrarea lui George Enescu, deputat de Dorohoi, în Marea Adunare, odată cu alegerile din noiembrie 1946. George Enescu nu și-a validat niciodată mandatul și nu a participat la nicio ședință. De altfel, a părăsit România, cu vaporul, pentru turneul în Statele Unite, cu 2 luni înaintea alegerilor.

Din momentul exilului survin o sumedenie de aspecte care probează cu putere teza refuzului de a se conforma directivelor oficiale. Apar şi măsuri de pedepsire a sa: de la începutul anului 1945, conacele cu tot ceea ce le înconjoară devin ţinta unor acţiuni nesăbuite din partea autorităților locale, tolerate de la centru. Frumosul conac de la Tescani va ajunge crescătorie de păsări, biblioteca căzând pradă focului, în bună parte. Războiul nervilor, mocnit la început, cu oficialităţile fusese, astfel, declanşat, înăsprindu-se pe măsură ce se înţelegea că familia Maestrului nu se va mai întoarce.

Zadarnice s-au dovedit repetatele demersuri da a-l aduce înapoi pe George Enescu, care ar fi fost un bun simbol al propagandei lui Petru Groza. Dar el a refuzat invitaţia de a participa la „Săptămâna Muzicii Româneşti” din l951. Atitudinea lui George Enescu devine şi mai radicală când primeşte veşti alarmante despre înderpărtarea din viaţa muzicală a unora dintre marii compozitori ai țării săi, precum Mihail Jora. Nici statutul său de membru al Academiei Române, care n-a încetat niciodată, nu apărea scutit de o anume fragilitatre. Deși fusese Președinte fondator al Societății Compozitorilor Români a refuzat să facă cerere de adeziune la forma cosmetizată pe model sovietic a acestei instiuții pusă în operă în 1949.

Reproşul ce i s-a făcut în privinţa neimplicării sale în cercurile exilaţilor român din occident, care criticau stările de fapt din ţară, se cer luate cu reţinere, deoarece energiile nu-i îngăduiau să se implice, mai ales că nu toți reprezentanții diasporei erau oameni de bună reputație și chiar exista riscul contactelor cu spioni ai regimului comunist.

Cum se mai împacă însă acuzaţia de „colaboraţionist” atașată lui George Enescu când creaţia sa muzicală era repudiată, pusă sub interdicţie? Între anii 1946–1955, anii exilului, în repertoriile instituţiilor muzicale, unele nou înfiinţate, nu puteau fi înscrise titluri semnate George Enescu. Foarte puţine excepţii de la această interzicere ar putea fi semnalate.

Există declarații, interviuri, comentarii ale unora dintre cei mai mari artiști ai lumii, care vorbesc despre Enescu ca despre o personalitate de uriașă anvergură, apreciind și calitățile umane excepționale ale muzicianului. Și contemporani ai săi, care i-au cunoscut activitatea îndeaproape, și personalități ale prezentului. De la Yehudi Menuhin la Daniel Barenboim, de la regina Belgiei la Casa Regală a României.

În aceste circumstanţe, mai poate fi calificat George Enescu „colaboraţionist” ? Evident că nu.

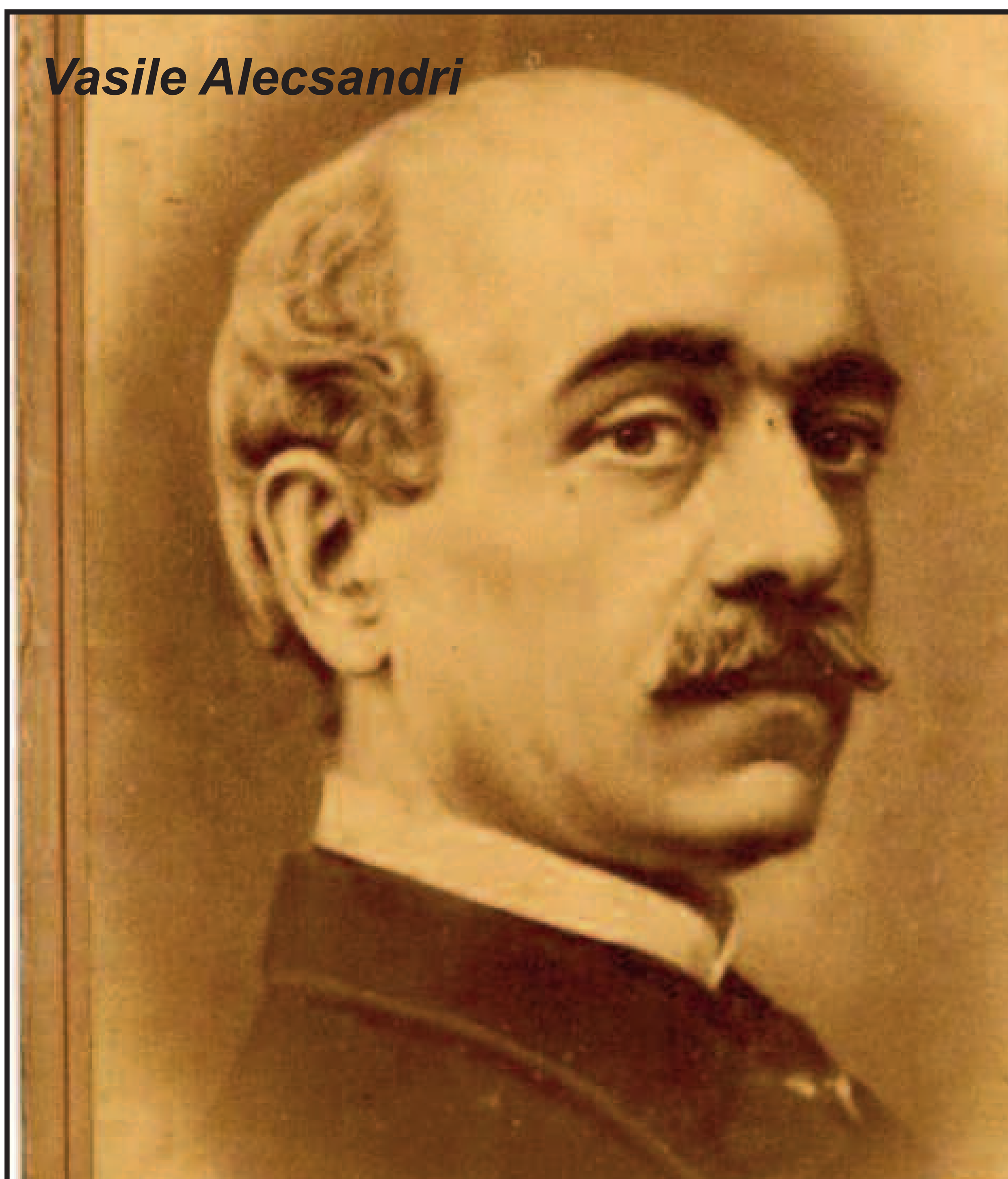
Consecvent în agresivitatea sa anti-enesciană, conferenţiarul de la televiziune a mai etalat unele zvârcoliri „demitizante”, ţinta fiind de astă dată FESTIVALUL INTERNAŢIONAL de la București, pe motiv că are un buget prea încărcat. Degeaba a explicat, se pare, Ioan Holender, că este unul dintre cele mai mari festivaluri ale lumii dar are un buget semnificativ mai mic decât celelalte manifesări de același tip. Și, dincolo de asta, tot George Enescu este de vină?!

Adevărata „Hora Unirii”

Viorel COSMA

În ziua de 24 ianuarie 1859, s-a produs, în istoria românilor și pe harta Europei, un mare eveniment politic internațional: unirea Principatelor Române (Moldova și Muntenia) într-un singur Stat național. Pe plan cultural/artistic, momentul s-a concretizat printr-o piesă muzicală de esență patriotică, *Hora Unirii*, care în scurt timp s-a transformat în Imn de Stat, neoficial, până în 1861 (când s-a organizat primul concurs muzical de Ministerul de Război și Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice). Cine sunt autorii *Horei Unirii*? *Când* s-a scris lucrarea și *unde* s-a lansat pentru prima oară? De-a lungul secolului al XIX-lea au existat mai multe *Hore* ale Unirii. Care s-a impus până în zilele noastre? Datele documentare literare și muzicale ne dau răspunsul.

Ideea fuziunii celor două principate române vecine nu a apărut spontan sau în jurul anului 1859 (așa cum scrie în aproape toate cărțile de istorie), ci în timpul Revoluției de la 1848. Autorul peziei *Hai să dăm mână cu mână*, Vasile Alecsandri, a publicat acea chemare la Unire la... Brașov, unde se afla în exil, expulzat din Moldova. În revista *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, nr. 24 din 14 iunie 1848, sub titlul *Hora Ardealului*, tânărul poet băcăuan semna cunoscutele versuri *Hai să dăm mână cu mână...* cu anonimul Un român. În anul 1852, poezia cu muzică, apare în *Carte de cânturi cu note de psaltichie scrise de G. Ucenescu, student al Domnului Anton Pann*, manuscris păstrat până astăzi la Biblioteca Academiei Române. Textul lui Alecsandri fusese pus pe muzică de psaltul brașovean și devenise „*Cânt de școală”.* Purta chiar o mențiune specială: „*Ucenescu-melodia*”. Peste numai patru ani (1856), ziarul *Steaua Dunării*, nr.51, din 9 iunie 1856, a publicat *Hora Unirii* de Vasile Alecsandri, strofa întâi fiind identică cu *Hora Ardealului*.


Vasile Alecsandri

În acel an (1856), lupta pentru unirea Principatelor ajunsese la un punct culminant: într-o scenetă comică/politică, Păcală și Tândală, Vasile Alecsandri și-a clădit finalul pe cele opt strofe ale Horei Unirii. Vasile Alecsandri apelase și la compozitorul Alexander Flechtenmacher, care nu numai că i-a făcut o piesă de referință, dar a și tipărit-o la Iași (1856), a predat-o muzicilor militare să o execute în parcuri, piețe, întruniri politice, iar dirijorul Ed. Caudella a orchestrat-o pentru Teatrul Național, transformând-o în Imn de Stat.


A. Flechtenmacher

Paralel, textul lui Alecsandri s-a suprapus de tarafurile lăutărești peste orice horă populară, astfel ca masele, poporul, să o știe juca și cânta. Copiii o cântau la școală, fiindcă dialogul *Păcală și Tândală* intrase în repertoriul didactic al epocii. Muzicile militare din Bacău, Tecuci, Piatra-Neamț, Galați, Bârlad, Botoșani și Focșani, cântau *Hora Unirii* de Flechtenmacher în toate concertele de promenadă. Guvernul anti-unionist al lui M. Sturdza a interzis executarea partiturii, ispravnicii, jandarmii și polițaii având în grijă să pună în aplicare ordinele stăpânirii. Pe lăutari, însă, nu i-a putut opri să susțină entuziasmul unioniștilor. La 24 ianuarie 1859, când s-a înfăptuit Unirea Principatelor, poporul cânta și dansa pe ambele versiuni de *Hora Unirii.* Compozitorul bucureștean Johann Andreas Wachmann publica la Viena volulmul al IV-lea de folclor *Au bord du Danube*, incluzând versiunea lăutărească ce a animat mulțimea Capitalei în 1859.

Din Bucovina, Alecu Hurmuzachi îl amintea pe prietenul Alecsandri, că și Carol Miculi a scris o *Horă a Unirii* pentru saloanele boierești din Cernăuți, Suceava și Iași. În 1917, George Enescu a cântat la vioară, la 24 ianuarie, pe scena Teatrului Național din Capitala Moldovei, în versiunea originală a lui Flechtenmacher!

Se împlinise visul lui Alecsandri: „Hora este cea mai veche și cea mai națională din toate danțurile (la români). Ea-i simbolul *Unirii*.” Cât despre colaboratorul său muzical, autorul partiturii *Horei Unirii* din 1856, poetul a scris: „Eu am existat pentru neamul românesc, numai din clipa când stihurile mele au răsunat sub arcușul lui Flechtenmacher”.

Astăzi, după mai bine de 155 de ani de la lansarea *Horei Unirii*, se mai scriu poezii despre acest tandem creator intrat în istorie. Un lingvist, estetician literar și poet contemporan, Mihai Dinu, a consemnat, în mod pitoresc și cu umor: ” Alecsandri era băiat de zahăr/ Cotat cu mari succese la cucoane/ Dansa irezistibil prin saloane/ pe muzică, normal, de Flechtenmacher.”

Mamăăă!... Vin Perșii, mamă!

Însemnări, concluzii și sugestii, după Concursul internațional „George Enescu”

Viorel COSMA

Nu vă speriați că între titlu (o poezie inedită de Nichita Stănescu!) și subtitlul întrecerii de la București din septembrie 2014, se pare că nu există nicio legătură. Dimpotrivă! Există mai multe și interesante interferențe decât vă așteptați, atunci când veți cunoaște faptul că *Vin perșii, mamă! Armonii Poetice*. 30 de ani de la decesul poetului. CD-carte. Ploiești, Editura Karta Grafic, 2014, îl prezintă pe însuși autorul *Necuvintelor* în postura de pianist(!) și poet improvizator, lucrare lansată exact în ziua debutului Concursului internațional *George Enescu*, când - surprinzător - Capitala României a fost invadată de 240 de tineri de pe toate meridianele lumii, dominanți fiind... perșii, adică asiaticii! Niciodată în analele întrecerii enesciene (fondată din 1964), Capitala României nu a găzduit atâția interpreți din China, Japonia, Coreea de Sud, Armenia, Georgia, Rusia asiatică, Azerbaidjan, Kazakhstan, Taiwan - așadar, concurenți predoninanți din Asia și chiar din... Australia!

Cele două evenimente de la București (lansarea cărții cu CD a lui Nichita Stănescu și întrecerea violoniștilor, pianiștilor și violonceliștilor) s-au completat reciproc, ineditul versurilor poetului-pianist Nichita Stănescu împletindu-se admirabil cu surprinzătoarea întrecere a oaspeților asiatici, prezenți pentru prima oară în Capitala României.

Puțini știu, de pildă, că marele poet Nichita Stănescu a dispus de virtuți muzicale excepționale, a cântat la pian ca un profesionist întregul repertoriu clasic și modern universal, susținând - din păcate numai în cercuri intime - mici recitaluri solistice sau la patru mâini. *Dacă nu m-aș fi făcut poet, atunci sigur m-aș fi ales cu profesiunea de muzician* - ar fi declarat într-un interviu auto-biografic, publicat la Ploiești - orașul natal.

După cum aflăm din prefața culegerii de versuri semnată de Lucia Fetcu, înregistrările reproduse pe acest CD s-au petrecut pe 4-5 august 1983, în locuința prietenilor Letiția și Marian Ionescu-Cartas din București, cartierul Drumul Taberei... Ne bucurăm cu toții așteptând să cânte Marian, profesor la Liceul George Enescu *și desăvârșit iubitor al muzicii mari, cu speranța să-l ascultăm și pe Nichita la pian.* Pe CD-anexă, răsună - la patru mâini - idei, pagini fragmente de partituri de Beethoven, Brahms, J. S. Bach, Haydn, Wagner, mult Chopin, Ceaikovschi, Mozart, Debussy, dar și Brubeck, Nat King Cole, Nino Rota, Michel Legrand. Din prefața îngrijitorului Mircea Colosenco mai aflăm, că Nichita Stănescu nu era la prima întâlnire cu un microfon în față și nici cu un auditoriu mai restrâns și că ciclul său de 40 de poezii *este inedit ca aventură a spiritului, într-o atmosferă rarisimă de sunet și cuvinte*. Și, în sfârșit, din *Gândul editorului* (Paul Voicu-Dan) am reținut că, *după zilele în care a fost înregistrat pe bandă de magnetofon miraculosul spectacol... Nichita Stănescu a mai rămas cu trupul pe pământ doar 129 de zile, până la acel 13 decembrie 1983 când a mai respirat pentru ultima oară aerul terestru, s-a lepădat de trup și a plecat*. Deci, grupajul de armonii poetice *Vin perșii, mamă!*, reprezintă cântecul de



lebădă al celui mai original Luceafăr contemporan al literaturii noastre.

Nu voi încerca să recenzez isprava lui Nichita, dar nu pot să nu reproduc măcar ultimele strofe din amintita poezie care a dat titlul cărții, inspirată de acel *Adagio sostenuto* din *Sonata lunii*, op. 27, nr 2 de Beethoven, ce constituia fundalul sonor al nemuritoarelor și apăsătoarelor versuri:

Mamăăă! / Când semințele din mere/ Pe pământul roditor/ Sau când razele de lună/ Pe un suflet muritor.../

Mamăăă!/ Vin Perșii, mamă!/ Vin Perșii!/ Scoate-mi armele, mamă,/ Vin Perșii!/ Sau răsare numai luna/ Sau s-aude numai marea...

Au năvălit, în schimb, asiaticii la Ateneul Român într-o întrecere diabolică cu europenii și tinerii virtuozi de peste Ocean, spre a reîmprospăta *Sonata nr 1* în fa diez minor (pian), *Sonatele nr 2 și nr 3* (vioară) și *Sonata în fa minor* (opus postum, cello) de Enescu. A fost singura bucurie a românilor, deoarece în cele trei finale cu orchestra (unde s-au stabilit cele trei premii la fiecare instrument) pedagogia noastră nu a produs absolut niciun premiant... Din cei nouă concurenți care au urcat pe podiumul Ateneului Român, au câștigat șapte străini și un german, de origine românească. A fost o finală de vis *urât* (cum spune criticul Grid Modorcea) pentru școala actuală românească, greu de uitat multă vreme. Personal am digerat cu dificultate acest eșec, fiindcă am trăit odinioară cu succesele lui Valentin și Ștefan Gheorghiu, Silvia Marcovici, Mihaela Martin, Cornelia Vasile, Ștefan Ruha, Radu Lupu, etc.


Viorel Cosma

Pentru prima dată, trei televiziuni străine de top mondial (*Mezzo*, *France 24* și *Euronews*) au transmis momente din Concursul internațional *George Enescu* de la București, însă românii nu prea s-au văzut pe ecrane.

Un gust amar mi-a lăsat absența întrecerii de canto, secțiune unde România dispunea de o tradiție artistică competitivă la scară mondială. Enescu a rămas în analele istoriei muzicii secolului XX un inspirat compozitor de muzică vocală, capodopera *Oedipe* fiind opusul major care l-a impus pe creatorul nostru în rândul marilor maeștrii ai teatrului lirico -dramatic. Aceeași revelație cu muzica simfonică, se va produce atunci când *liedul enescian își va ocupa locul meritat* pe agenda Concursului internațional de la București. Nu este un argument convingător, faptul că există la Brașov un concurs similar de canto din lirica universală și autohtonă. Interzicerea timp de patru decenii a liedurilor pe versuri de Carmen Sylva, a provocat o *gaură nea*gră în creația vocală nu numai enesciană, care trebuie rapid *astupată* prin readucerea în circuitul național și universal a acestor pagini pe nedrept ingnorate. Sunt, însă, și alte lieduri de Enescu, complet necunoscute în România, lăsate de compozitor în Franța (pe versuri de Arthur Rimbaud) cântate în primă audiție la Marsilia și unanim lăudate de presa franceză și de marele critic italian, Benedetto Croce, cu ocazia concertului/ spectacol al comemorării a 45 de ani de la moartea copilului teribil al simbolismului (10 noiembrie 1936), pagini muzicale superioare ciclului vocal arhicunoscut de Clement Marot.

România este o patrie a vocilor frumoase, cu multe talente excepționale și o școală de canto de tradiție universală. Concursul internațional *George Enescu* ne poate aduce succese notabile permanente, capabile să susțină prestigiul acestei întreceri de la București. Sigur că, aici, nu vor veni... Perșii! Ei vor ataca în continuare instrumentele! Avem însă nevoie să recâștigăm prestigiul școlii interpretative românești la scară mondială, întrucât numele *George Enescu* a devenit o râvnită carte de vizită a înaltului palmares artistic contemporan.

Festivalul Internaţional „Meridian, Zilele SNR-SIMC” (I)

Mircea ŞTEFĂNESCU

Bianca şi Remus Manoleanu în recital

În după-amiaza zilei de luni 1 decembrie 2014, în Aula Palatului Cantacuzino, publicul a urmărit cu un real interes şi cu atenţie recitalul de lieduri susţinut de Bianca şi Remus Manoleanu, cu participarea artiştilor invitaţi, Ion Bogdan Ştefănescu – flaut, şi Costin Soare – chitară.

Soprana Bianca Manoleanu este o autoritate în interpretarea creaţiilor moderne şi contemporane şi are apetenţă pentru realizarea unor astfel de lucrări. Performanţa sopranei Bianca Manoleanu este dominată de înţelegerea sensurilor lumilor incifrate în partituri de un compozitor sau altul. Bianca Manoleanu are voce caldă, catifelată şi dicţie.


Bianca şi Remus Manoleanu

Pianistul Remus Manoleanu nu se situează doar într-un parteneriat cu soprana, este unul şi acelaşi suflu şi în aceeaşi elansare de arte cu aceasta, pentru că în tehnicile de compoziţie contemporană nu mai apar structurile de melodie acompaniată.

Privit astfel, Remus Manoleanu oferă momente de susţinere şi de amplificare în desfăşurările vocii soliste, într-o manieră nu numai revelatoare, ci şi de o anumită fervoare scenică.

În succesiunea pieselor audiate, am ascultat mai întâi **Microciclul Înţeleptul şi poezia**, pe fragmente din catrenele lui Omar Khayam, de Dan Buciu, în primă audiţie absolută. Avem aici o coloraţie timbrală de filigranuri şi de o vibraţie emoţională de calm superior.

Compozitorul suedez Martin Q. Larson este autorul unui **Ciclu de lieduri pe versurile lui Francesco Petrarca**, pentru voce, flaut şi chitară, prezentată în primă audiţie românească. I-am admirat aici - interpretativ- pe soprana Bianca Manoleanu, pe flautistul Ion Bogdan Ştefănescu şi pe chitaristul Costin Soare. Ceea ce am apreciat în această muzică este că Martin Q.Larson a realizat o inserţie în loc şi timp. Într-un cadru imaginativ de mare claritate de-atunci şi într-un atunci sub cerurile senine ale Italiei, cu diletanţi cântând pe versurile marelui poet. A fost ceva filmic, fapt pentru care îi mulţumesc acestui compozitor de la Stockholm.

Ciclul Vier Dischereit-lieder pe versuri de Esther Dischereit, primă audiţie românească, de Gabriel Irany se circumscrie unui stil confesiv şi oarecum miniatural într-un gen de expresie existenţial, iar **Continuum Y** de Irina Odăgescu Ţuţuianu descrie cu mână de maestru acel simbol dintotdeauna al melodiei infinite.

Metamorfozele de Irina Hasnaş pe versuri de Nichita Stănescu, în primă audiţie absolută, are respiraţia de compoziţie scrisă cu filiaţii pertinente şi cu o tehnică solidă, inclusiv aceea de favorizare a vocii într-un idiom sonor ce surprinde şi dă relief de viaţă versurilor marelui poet.

Ciclul 12 hai-Kai pentru voce şi pian de Dan Voiculescu este scris cu o fineţe de geme şi camee, iar în planul efectelor este tulburător şi învăluit într-o nobilă nelinişte.

Două titluri cu tematică religioasă, respectiv **Ciclul Dincolo de tăcere–Iisus** pe versuri de Ştefan Codrin de Theodor Grigoriu şi **Trei crochiuri** de Bogdan Vodă pe versuri de Doina şi Bogdan Vodă, lucrare în primă audiţie absolută, au dat contur unor expresii de efuziune şi de motivaţie divină, în plan iconografic şi de rigori mentale.

Ecouri din imposibil, pentru soprană, flaut şi pian, pe versuri de George Popa, de Viorel Munteanu, prezentat în primă audiţie absolută, se înscrie pe acelaşi parcurs religios al universului credinţei, iar muzical are calitatea acelei libertăţi nu numai accesată, dar şi credibilă şi acceptată.


Sebastian Androne

Viziune de Adrian Pop, pe versuri de Ion Minulescu este o scenă sarcastică de imagistică socială, cu personaje şi roluri care irump într-o vâltoare şi într-un discurs aprig care mi-a amintit cupletul Viţelului de aur, din opera Faust de Gounod. Am spus sarcastic pentru că peisajul transcris componistic şi cu mare talent este de natura teratologiilor din pictura lui Jeromme Bosch

Lansare de partituri CIMRO 2013-2014

Luni, 1 decembrie 2014, în intervalul dintre recitalul de lieduri susţinut de Bianca şi Remus Manoleanu şi recitalul de corn cu prezenţa pe podium a instrumentistei Delphine Gauthier Guiche, în foaierul Aulei Palatului Cantacuzino a avut loc lansarea unui număr de partituri editate de Centrul de Informare Muzicală România, Sebastian Androne fiind coordonatorul de colecţie, iar Diana Rotaru coordonatorul principal CIMRO.

Cu acest prilej Prof. Univ. Dr. Rectorul Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti, compozitorul Dan Dediu, a rostit o scurtă alocuţiune, prezentând obiectivele şi programele de promovare a creaţiilor componistice autohtone, prin realizarea unor tipărituri care să se afle la îndemâna muzicienilor interesaţi. De altfel, CIMRO funcţionează în sistemul artistic şi administrativ al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti.

Prezentăm în continuare lista titlurilor care au apărut sub această siglă: **Sebastian Androne** – *For Sabina* (pentru vioară solo); **George Balint** – *Diada* (pentru 2 acordeoane); **Nicolae Brânduș** – *Melopedie și Fugă* (pentru fagot solo); **Dan Buciu** - *Cristiane* (pentru ansamblu mare); **Carmen Cârneci** – *Origami II* (pentru oboi solo); **Dan Dediu** - *Sonata pentru 2 piane*; **Sorin Lerescu** – *Actio II* (pentru violă solo); **Cristian Lolea** – *Étude* (pentru pian solo); **Mihai Măniceanu** - *Frames and Shards/ Rame și cioburi* (pentru pian la 4 mâini și 2 percuționiști); **Viorel Munteanu** – *Lamento* (pentru vioară solo); **Mihai Murariu** – *Trei/ Three* - lieduri pe versuri de Lucian Blaga (pentru soprană și pian); **Tiberiu Olah** – *Metamorphoses/ Metamorfoze* (pentru flaut și 2 contrabași); **Adrian Pop** – *Invenzioni* (pentru flaut, percuție, violă și violoncel); **Diana Rotaru** – *Co(ho)quet(us)* (pentru 2 flaute); **Doina Rotaru** – *Metamorphosis/ Metamorfoză* (pentru clarinet bas); **Diana Iulia Simon** – *Mosaic/ Mozaic* (pentru pian solo); **Livia Teodorescu** - *Evangheliile Toamnei* (lied); **Sabina Ulubeanu** – *Lyric Cadenza/ Cadența Lirică* (pentru vioară); **Mihaela Vosganian** - *Quasi un altra ciaccona* (pentru vioara și bandă)

Forma grafică atrăgătoare, şi intenţia salutară în sine, vor permite realizarea unei mai largi şi mai semnificative diseminări a acestor creaţii componistice româneşti în mediile de concert şi de specialitate.

Un excepţional recital de corn

Cornista **Delphine Gauthier Guiche** este de origine franceză, dar activează în Germania, iar apariţia ei solistică în seara zilei de 1 decembrie la Aula Palatului Cantacuzino, a avut un impact memorabil asupra publicului.


Delphine Gauthier Guiche

Delphine Gauthier Guiche ne-a prezentat o realitate total diferită faţă de ceea ce ştiam despre corn, acest instrument cu mare portanţă în ansamblurile simfonice şi în muzica de cameră unde este utilizat în formaţiile camerale de gen. Diferită total, dar, în acelaşi timp, într-o homosferă sensibilă şi viguroasă şi cu acea rezonanţă prin care se înalţă arta.

Virtuozitatea ei depăşeşte continuu stadii realmente spectaculare, şi, fără nici o emfază, se manifestă şi se face vizibilă la niveluri din ce în ce mai surprinzătoare. Forţa ei de a crea timbre şi proceduri noi


Myriam Marbe

de acţionare la acest instrument arhicunoscut, o plasează în spaţiile unicităţii. Vigoarea sa mentală conferă paginilor muzicale contururile definitorii, ca într-un comuniune de creaţie cu compozitorii.

Am ascultat astfel în această maree spectaculară **Appel interstellaire** de Olivier Messiaen, interpretat din **auf, Sieben Rosen** de Violeta Dinescu, după un subiect erotic dintr-o poezie de Brerthold Brecht, **On a whim** de Michele Rusconi şi **Not I, holographies for French Horn** de Arthur Kampela, acest moment din urmă fiind structurat pe celebrul monolog al lui Samuel Becket şi având desfăşurarea unei scene de teatru cu muzică şi cu vocea solistei care intervenea la diferite paliere ale muzicii, într-un imago care mie mi-a apărut ca fiind de o aceeaşi genă cu figuraţiile din **Micul prinţ** de Antoine de Saint Exupery.

Mirabila profilare comportamentală şi muzicală a acestei artiste denotă şi o adorabilă şi admirabilă stare de spirit.

Concertul ansamblului devotioModerna

Miercuri 3 decembrie 2014 la Studioul de Operă şi Multimedia al Universităţii Naţionale de Muzică a avut loc concertul formaţiei **devotioModerna** sub conducerea dirijorală a compozitoarei **Carmen Cârneci**.

Ansamblul instrumental îi are în componenţă pe Ştefan Diaconu - flaut, Cristian Mancaş - clarinet, Marius Bâclea - vioară, Dan Cavassi - violoncel, Mihai Murariu - pian, şi pe Alexandru Stroe - percuţie. Ca invitat a apărut compozitorul şi pianistul Andrei Tănăsescu.

Instrumentiştii au evoluat în formaţie sau solo, potrivit lucrărilor componistice incluse în program.

O preţuire specială este de acordat compozitoarei Carmen Cârneci, cu al ei gest dirijoral şi ţinută dominantă asupra complexului instrumental care s-au impus cu prestanţă.

Am ascultat iniţial **Solitude**, **Selfreflections** pentru pian, în primă audiţie românească, de Branka Popovic din Serbia. Această muzică interpretată de pianistul Mihai Murariu este o meditaţie frustă şi multi-plană la care se adaugă pasaje de virtuozitate, chiar dacă acestea îşi au libertatea în noi texturi sonore.


devotioModerna

Incantatio pentru clarinet solo de Myriam Marbe, în varianta interpretativă oferită de clarinetistul Cristian Mancaş, deschide într-un fel lumi de memento cu plenitudine sonoră în singurătăţi aparent nestânjenitoare.

Hesperide, din ciclul **Orphaide**, pentru violoncel solo, de Carmen Cârneci, lucrare prezentată în primă audiţie absolută, în interpretarea de certă relevanţă a lui Dan Cavassi, s-a profilat pe o linie de promotor ideatic într-o desfăşurare vizionară cu întrebări continue şi cu interogaţii, cumva, pe un tărâm de dramă antică.El a fost secondat de pianistul Mihai Murariu.

Demnă de reţinut mi s-a părut creaţia compozitorului norvegian Bjorn Bolstad Skjelbred, **Echoes of winter**, în primă audiţie românească, pentru flaut alto şi percuţie. Flautistul Ştefan Diaconu şi percuţionistul Alexandru Stroe s-au integrat instantaneu în universul nordic al acestei muzici, realizată, pe o faţetă, ca spaţiu meditativ, iar pe de alta, cu o extrem de sugestivă imagistică a unui peisaj în care gheţurile pentru cei care au acuitatea necesară le pot auzi sub luminiscenţele de aurore boreale.

In-con-secvenţe pentru vioară, violoncel şi pian de Fred Popovici este o lucrare la care travaliul componistic se soldează cu un randament exact, conştient şi măsurat de-a lungul prefirării materiei sonore. Avem aici configurări cu traiectorii interesante, cuantificări bine dozate de timbruri şi intensităţi, toate acestea degajând o sonoritate sinceră şi imaginativă. Marius Bâclea, vioară, Dan Cavassi, violoncel, şi Mihai Murariu, pian au interpretat cu plăcere, har, şi cu profesionalismul care le este recunoscut, aceste pagini nu întru totul lipsite de dificultăţi şi de impulsul de a se realiza spiritul care este încastrat de compozitor în partitură.

Archeopterix – Urvogel - pentru flaut, pian şi percuţie de Livia Teodorescu Ciocănea, prezentată în prima audiţie absolută, cu Ştefan Diaconu la flaut, Andrei Tănăsescu la pian şi Alexandru Stroe la instrumentele de percuţie, a avut forţa de impact până la dimensiuni telurice, în configurarea ideii însăşi de explozie de supernove în vital, pentru care autoarea a dispus de suflu prin timp şi ere şi de supradotarea artistică, temperamentală şi ideatică în atingere de asimptote. Şi a fost surprinzător să fie o trăire până la pierderea de respiraţie, dar noul, muzica nouă are momentele ei când se petrec străluciri în imensitate, cât şi reconfirmări ale creaţiei componistice, ca artă. Cei care am fost atunci şi-acolo, ştim că asta s-a văzut.

În încheiere, o foarte reuşită glumă muzicală, plină de vioiciune,o muzică dansantă, denumită **Apfelstrudel**, şi scrisă de pianistul-compozitor Mihai Murariu, o muzică interpretată de întreg ansamblul cu multă şi plăcută degajare.

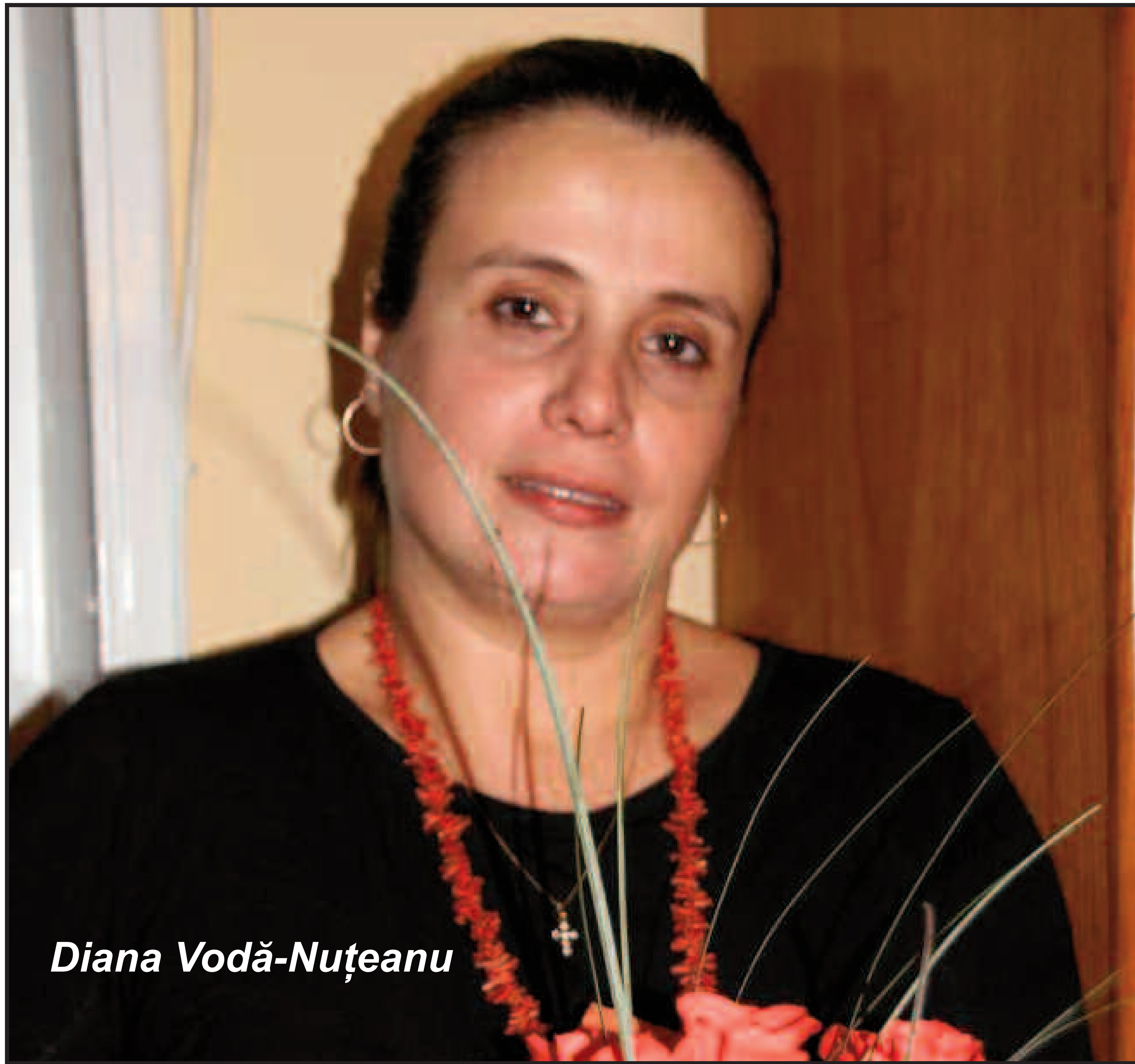
Recitalul cameral al mezzosopranei Claudia Codreanu

Joi, 4 decembrie 2014, în Aula Palatului Cantacuzino, mezzosoprana **Claudia Codreanu** a susţinut un recital al cărui mod de desfăşurare a pus, o dată mai mult în evidenţă, calităţile sale vocale, eleganţa şi chiar o anumită bonomie, care au concurat la succesul unei seri de muzică care în programul a cuprins lucrări de o permanentă diversitate, ca tehnică, expresie, sens dramatic şi linii de modernitate. Claudia Codreanu are vocea bine timbrată, şi cu farmecul de catifelări gingaşe, dar şi foarte maleabilă, în funcţie de cerinţele textelor literare şi universurilor muzicale cărora solistic le dă valoare de efect şi de metaforă, deopotrivă.

La succesul acestui recital este de adăugat numele compozitoarei şi pianistei Diana Vodă - Nuţeanu, care a asigurat susţinerea instrumentală a cântului mezzosopranei Claudia Codreanu, şi pe cel al clarinetistului Constantin Urziceanu, cu intervenţii în lucrările care au indicat acest lucru.


Claudia Codreanu, Constantin Urziceanu

Primele dintre piesele audiate au fost **Poussiere** şi **Pour le Sage** din ciclul **Rubaiate** pentru mezzosoprană


Diana Vodă-Nuțeanu

şi pian pe versuri de Omar Khayam, de Ana Iulia Giurgiu, lieduri în care compozitoarea surprinde esenţe şi conferă elocvenţă expresivă, într-o muzică de stil occidental, desigur, acestor catrene din lumi de orient.

Dans le jardin de ma memoire pentru mezzosoprană, pian şi clarinet de Adina Dumitrescu are o pulsaţie stilizată şi naturaleţe în evocarea poemului lui Guillame Appolinare, aş spune în coloraţia sa originală.

Fapt divers de Diana Vodă-Nuţeanu, pe versuri de Ana Blandiana este o creaţie în creaţie, în modul în care a modelat atât partea vocală, cât şi comentariul pianistic, rezultatul fiind o muzică vie, cu poante şi suspans, o muzică ce se poate adresa atât adulţilor cât şi copiilor, ţinând cont de motivaţia literară în cauză.

Sonata pentru clarinet solo de Mihaela Vosganian abundă de inflexiuni interesante într-un parcurs sonor uneori aspru, cu spaţii şi terase greu de decodificat, dar totul este aici elaborat, matur, şi exprimă vigoare şi prospeţime de limbaj. Interpretarea clarinetistului Constantin Urziceanu s-a definit în acord cu profilul acestei lucrări, iar talentul său şi dispoziţia sa pentru stilul concertant au fost pentru el elemente în măsură să-l facă să înregistreze şi în acest moment o reuşită.

Canciones de la soledad pentru mezzosoprană, clarinet bas şi percuţie de Ana Maria Avram, pe versurile lui Federico Garcia Lorca, are o melodică pulsând de spaniolisme, dar nu din acelea care sunt obişnuite în zarzuele. Eu mi l-am imaginat aici mai mult pe Goya, într-o lume crudă şi tristă unde nu poţi decât să-ţi clamezi ţie însuţi suferinţa. Scrierea componistică este sigură şi virtuozistică. Compozitoarea uzează un mod melodic liber faţă de constrângerile eventuale ale versurilor. Şi asta este de regulă notabil.


Dana Cristina Probst

Dana Cristina Probst a fost prezentă în program cu **Am Orte des Lichtes**, pentru mezzosoprană şi pian, pe versuri din Psalmul 22, în expresia verbală de Urtext ebraic. Păstrarea ambitusului vocii soliste predilect în registrele grav şi mediu, împreună cu figurările de pe claviatură, creează acel freamăt şi acea fibră permanent recognoscibilă de-a lungul lucrării, ale acestui autentic sonor cu valoare de document, de document uman.

Liedurile **Uber allen Gifeln ist Ruh**, pe versuri de Johann Wolfgang Goethe şi **Les cloches** pe versuri de Guillaume Appolinaire de Nicolae Coman au o frumuseţe sveltă şi bine gândită.


Felicia Donceanu

Liedul **Doi copii s-au dus** pe versuri de Tudor Arghezi în expresie engleză de Gheorghe Costinescu este o miniatură scrisă alert şi expresiv totodată.

Ciclul **Lieder des Sudens** pentru mezzosoprană, clarinet şi pian, pe versuri de Hans Bergel, **Ankunft in Umbrien**, **Mobile veronese** şi **Sizilianische Wassetragerin**, de Felicia Donceanu cuprinde pagini muzicale scrise în deplină maturitate creatoare.


Trio Contraste

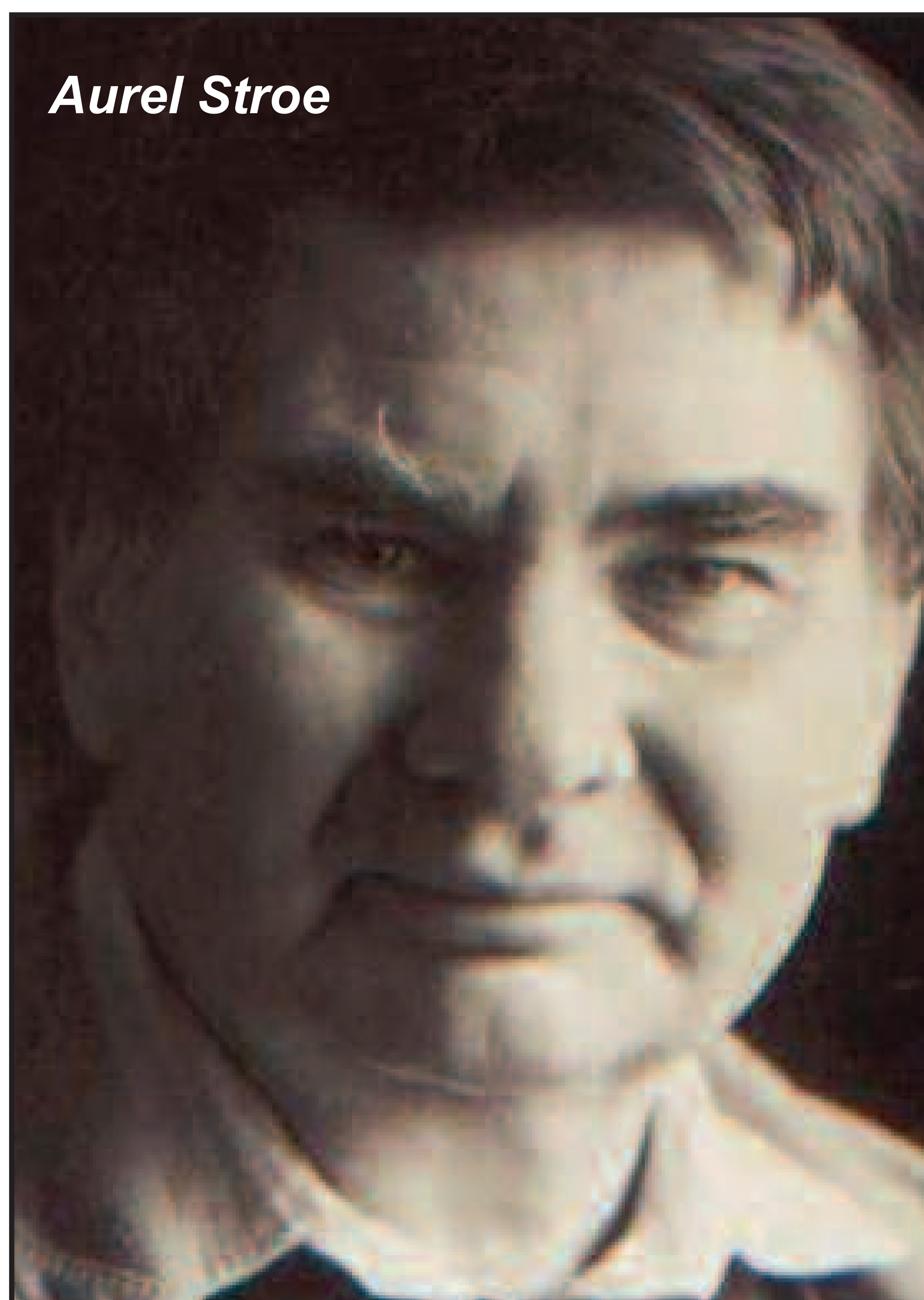
Ioan Bogdan Ştefănescu a realizat acest text muzical cu fineţe şi minuţiozitate. Muzica dezvoltată de acest compozitor chinez este senină şi de o simplitate neostentativă.

Deasemeni pentru flaut solo, şi în interpretarea lui Ioan Bogdan Ştefănescu, am audiat şi piesele lui Ioan Dobrinescu **Leaves Falling** şi **Lonely Bird**, realizate cu efecte sonore alerte într-o libertate de bun augur a scriiturii, deşi este mai puţin vizibil faptul că Ioan Dobrinescu, în universul său, inovează distinct şi firesc.

Imagini sonore delicate, şi nu o dată preţioase, se perindă cu har, irizând vocea, clarinetul şi pianul.

Recitalul cameral susţinut de *Trio Contraste*

În dimineaţa zilei de 6 decembrie la Studioul de operă şi multimedia al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti am urmărit un recital cameral interesant şi ca structură şi ca eveniment artistic.


Aurel Stroe

Admirabilii instrumentişti, excelentul flautist **Ion Bogdan Ştefănescu**, pianistul de certă ţinută profesională **Sorin Petrescu** şi **Doru Roman**, eficient şi precis la instrumentele de percuţie, au fost preţuiţi pentru compatibilitatea lor cu ceea ce este muzica nouă şi cu capacitatea însăşi de a da nota specifică acestor lumi sonore pentru interpretarea cărora nimeni nu a făcut şcoală niciodată.

Prima piesă din program, **Transparent Song**, a fost scrisă de Ying Wang din China şi a fost prezentată în primă audiţie absolută. Este o muzică pentru flaut solo.

Nuri El Ruheibany din Siria, cu piesa sa **Yagsayel** a prezentat o partitură care cerea utilizarea paharelor de sticlă umplute variabil şi astfel acordate pe anumite tonuri, şi pentru a realiza mătăsurile de sonorităţi, instrumentistul a trebuie să acţioneze cu o perie asupra buzelor acestor pahare pentru a le face să cânte. Îndemânarea de excepţie a percuţionistului Doru Roman a făcut ca şi acest moment din program să fie nu numai reuşit, dar şi realmente interesant.

Sonata a II-a pentru pian de Aurel Stroe este în întregime un strigăt al unei conştiinţe lovită până la expiere într-o realitate imprevizibilă şi impenetrabilă. Este un strigăt al unei conştiinţe lovită neîncetat, pe nepregătite şi din toate direcţiile. Imaginile sonore aici sunt terifiante ca însăşi substanţa umană care nu-şi mai găseşte lumea de a fi. Pianistul Sorin Petrescu a creat o versiune interpretativă a acestei lucrări la un impresionant nivel de înţelegere.

Noison de Nicolae Teodorescu şi **The Colours Of Elegy** de Corneliu Dan Georgescu au încheiat această dimineaţă muzicală în compania Trioului Contraste – Ioan Bogdan Ştefănescu la flaut,


Corneliu Dan Georgescu

Sorin Petrescu la pian şi Doru Roman la instrumentele de percuţie - într-o notă de alinare aşezată şi de accea fără eventualităţi deosebite.

Un recital instrumental ... de certă contemporaneitate

La Aula Palatului Cantacuzino, sâmbătă 6 decembrie, am avut prilejul, şi sigur, mai mult şansa de a vedea, de a asculta şi de a resimţi cu un fior de prospeţime, imaginea noului climat muzical din Europa, marcată de apariţia pe podium a compozitorului şi pianistului polonez **Jerzy Kornowicz** cu asistentul său Tadeusz Sudnik – live electronics. Jerzy Kornowicz este preşedintele Uniunii Compozitorilor din Polonia şi o personalitate cu un bogat palmares profesional şi artistic.


Jerzy Kornowicz, Tadeusz Sudnik

Recitalul a început cu o piesă pentru pian la patru mâini scrisă de compozitoarea poloneză Jana Andreevska, cu titlul **2.2.4 to 4.4.2,** în interpretarea viguroasă şi elansată conferită de pianistele Mădălina Claudia Dănilă şi Ioana Cojuharov. Lucrarea componistică în sine se profilează în imagini sonore clare şi distincte şi la o altitudine a expresiei care confirmă constantele unei acurateţi admirabile. Am preţuit în mod deosebit atât la Mădălina Claudia Dănilă, cât şi la Ioana Cojuharov capacitatea de a se elansa fără oprelişti în fulguraţia spiritului muzicii zilelor noastre, şi de a se defini interpretativ la un înalt grad de profesionalism, în relevarea compoziţiilor de această structură.

Piesa **Mozaic** pentru pian de Diana Simon este un opus care merită să fie ascultat şi aplaudat. Muzica scrisă de Diana Simon este, ca ţesătură ritmică, invenţie tematică de natura cultivării spiritului care prezidează o muzică bună şi modernă în acelaşi timp.

Jerzy Kornowicz, cu asistentul său live electronics Tadeusz Sudnik a creat din prima clipă un impact spectacular în public, impact care s-a menţinut constant pe durata audiţiilor compoziţiilor sale, pe care le-a interpretat el însuşi la pian şi denumite **Tăcerea sunetelor, Suveică şi Compresie.** Jerzy Kornowicz este impresionant la claviatură, iar pianul nu mai este utilizat de el în mod tradiţional, ca instrument - melodic şi armonic, sau ca instrument de percuţie, ci ca un angrenaj de emisie a fluxurilor sonore, întrucât pianul era amplificat şi în tandem cu ceea ce se auzea din difuzoare, pe cale electronică. Asta din punct de vedere strict tehnic. Iluzia de scenă era că ceea ce se auzea venea din altă lume şi nu din aceea ilustrată de cutia de rezonanţă a pianului. Legătura vizuală şi auditivă dintre gest şi sunet era volatilizată.

Un alt aspect este acela legat de componistica pe care o procesează Jerzy Kornowicz. Este o tehnică minimalistă, iar energia vitală şi conceptuală pe care compozitorul o incumbă creaţiilor şi interpretărilor sale este năvalnică, riguroasă şi extrem de unitară ca stil. Cum am spus la începutul acestei cronici, am resimţit la întâlnirea cu arta componistică şi pianistică a celui ce este Jerzy Kornowicz, un impact şi un fior de prospeţime şi de noutate. Şi pentru întregile desfăşurări din recitalul său, îi mulţumesc.

Un recital instrumental ... memorabil

În dimineaţa zilei de 7 decembrie, la Studioul de operă şi multimedia al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti, am urmărit un recital instrumental susţinut de flautistul **Cătălin Opriţoiu** şi de clarinetistul **Emil Vişinescu**, solo. În programul acestui recital am ascultat şi formaţia camerală Trio Mozaic, formată din Emil Vişenescu, clarinet, Oana Spânu-Vişenescu, vioară şi violă, Diana Spânu-Dănilă, pian. Ca invitat special a fost pianistul şi compozitorul Andrei Tănăsescu.


Trio Mozaic

Flautistul Cătălin Opriţoiu dă prioritate frumuseţii sunetului, iar elementele de virtuozitate şi de noutate care se ivesc într-o partitură sau alta sunt subsumate unei linii estetice şi de conştiinţă de artă, care laolaltă se impun atenţiei publicului şi mediilor de specialitate.

Clarinetistul Emil Vişenescu este o natură de excepţie, prin aceea că invariabil, el cântă, desigur, la instrumentul său, dar în acelaşi timp zâmbeşte, zâmbeşte cu o generozitate impresionantă, şi dă viaţă vibraţiei înfiorării bucuriei de a face şi a dărui muzică. Cântul său se defineşte prin cultivarea unor nenumărate variante de timbre, intensităţi şi nuanţe. Emil Vişenescu se dezvăluie - şi uneori chiar în ciuda unor compoziţii aride sau mai puţin realizate -, se dezvăluie în cântul său şi iluminează cele ce sunt adevăratele frumuseţi ale muzicii, şi totul cu un nobil enunţ.

Trio Mozaic, alătură componenţi care se disting printr-o admirabilă calitate a sunetului, atât individual, cât şi în ansamblu. Interpretările lor au suflu, seninătate şi vigoare.

Programul a cuprins 10 titluri componistice, de o natură sau alta, iar atmosfera generală a fost dominată de un anume sentiment de fiesta şi de libertate în muzică şi pentru muzică.

Proporţii 1 pentru flaut solo de Petru Stoianov este un monolog suspendat în solitudine şi poate mai departe decât criteriul momentului prezent. Tratarea flautului trece prin diferite proceduri şi practici a căror noutate transpare şi într-o anumită dispoziţie în planuri şi registre variabile.

Duo pentru flaut şi pian de Andrei Tănăsescu ne-a propus în realitate o creaţie cu o puternică încărcătură dramatică, întrucât avem aici două personaje, un el şi o ea, fermecători şi în magii şi în dans la început, pentru a se ajunge la faze de imprecaţii şi de teribilă insuportabilitate reciprocă. Dar totul între ei se înseninează. Iar ei sunt din nou şi fermecători şi în magii şi-n dans. Din punct de vedere teatral, avem aici principiul incompatibilităţii cuplurilor.


Petru Stoianov

Ancestrales de Liana Alexandra are o luminiscenţă timbrală de panoplie cu punctări în linii sinuoase şi cu inflexiuni deschise în tensiuni şi pulsaţii prin ele înşile continuatoare .

Ciaccona pentru flaut solo de K.S.Elert evocă o lume a barocului, chiar prin utilizarea formei ca atare. Interesant este faptul că instrumentistului solist i se propune cadrul de a-şi pune în valoare disponibilităţile virtuozistice şi sunetul plenar, alături de capacitatea de se adresa publicului prin instrumentul astfel manevrat.

Piesa pentru flaut solo de Jacques Ibert este o orfevrerie de bijutier, pe care Cătălin Opriţoiu a interpretat-o cu distincţie, realizând cu graţie un climat de fin rafinament francez**.**

Compozitorul Eugene Bozza, cu piesa sa **Image** pentru flaut solo, se plasează pe o aceeaşi orbită a plenitudinii sonore, într-o imagistică lustrală.

Clariphonies pentru clarinet solo de Sever Tipei se dimensionează în contururi clare şi elegant structurate, iar **Liedul pentru clarinet solo** de Luciano Berio, exprimă un anume lirism, într-un registru realmente favorabil velocităţii la acest instrument.


Cătălin Oprițoiu

Doina de Laurenţiu Ganea pentru clarinet şi reverbator electronic, este o compoziţie pe care o salut. În această muzică se perindă imagini şi chipuri dramatice, clarinetistul cântând îşi foloseşte şi vocea, cu icnete, gemete şi ofuri. Repetabilităţile în ecou provenite de la sursa electronică, adaugă şi ele alte şi aceleaşi tapiserii de sunete îndurerate, care nu au nimic melodramatic sau facile preluări de teme din memento folcloric.

Doina de Laurenţiu Ganea este o tânguire, o tânguire esenţială, poate după paradisul care se pierde. Emil Vişenescu a fost aici, cu clarinetul său, şi nu numai, maestrul unui ritual al muzicii într-un univers al compasiunii.

În încheiere am ascultat, într-o atmosferă de confort mental şi afectiv **Trio pentru clarinet, pian şi vioară** de Michael Verhagen şi **Trio pentru clarinet, pian şi vioară, în do major** de Ernst Krenek, în interpretarea de talent şi de valoare a componenţilor din Trio Mozaic.

Un recital cameral memorabil

Duminică 7 decembrie 2014 la Aula Palatului Cantacuzino programul recitalului instrumental a propus, în prima sa parte, o reîntâlnire de valoare cu doi interpreţi relativ tineri, interpreţi apreciaţi, interpreţi pentru care


Valentin Ghita

există argumente puternice de a fi consideraţi printre promotorii creaţiilor componistice contemporane.

Este vorba de flautistul **Ştefan Diaconu** şi de oboistul **Valentin Ghita**, membrii ai ansamblului ARS VENTUS.

Flautistul Ştefan Diaconu are un sunet penetrant,


Ștefan Diaconu

incitant şi fluid şi o tonalitate de soprano, ceea ce generează un climat sonor în care şi cele mai dificile pasaje de virtuozitate, sau din dezvoltările intensităţilor şi tensiunilor unei lucrări, trec în imagine firesc, natural.

Oboistul Valentin Ghita dispune în cântul său de luminozitate şi eficienţă sonoră. El, în raport cu lucrările interpretate, dovedeşte seriozitate, spirit alert şi un entuziasm care îi dezvăluie o trăsătură de o natură în poesis a profilului lui afectiv, aceea de a fi romantic.

Suita lucrărilor audiate a demarat cu **Daheim pentru flaut solo** de Ana Szilagyi, o muzică de frustă prospeţime şi cu o nostalgie de imaginea unui travaliu metaforic, dintr-un imaginar text în versuri.

Jos Zwaanemberg, cu **Voci pentru flaut solo** performează componistic pe o diversitate de planuri, el



Ana Szilagyi

glisează de la registru la registru şi de la pianissime la intensităţi înalte, într-o simplicitate de elocvenţe sincere şi aspre, ca acele frumuseţi de neîntâlnit niciunde şi pe care, totuşi, le-ai pierdut.

Cele **Trei preludii, op.18 pentru flaut solo** de Robert Muczinski exprimă cu fineţe neliniştea unor maree de purităţi irizate, şi de dorinţa desigur de înţeles a compozitorului, de a reduce totul la strict, în aspiraţia de a se atinge de esenţe.

În căutarea verticalei pentru oboi solo de Alexandru Hrisanide, realizează un ingenios şi degajat limbaj secvenţial, în care se succed dezinvolt suite de arabescuri dar, desigur, de o cu totul altă factură decât tehnica ornamentelor din muzica barocă şi clasică. Există aici o scriere foarte bună pentru specificul oboiului, există un cadru de originalitate. Există o muzică de pe când Alexandru Hrisanide era tânăr maestru. Există aici claritate, există şi atmosfera care îi defineşte stilul.

Giles Silvestrini, **Nr.1 din ciclul Cinq tableaux pour hautbois solo,** cu titlul **Hotel des roches noires a Trouville** se încadrează în impresionism, iar sugestia imaginativă induce în lumea mentală a ascultătorului tuşe picturale cu nuanţe de sepia, ca într-o fotografie de epocă.

„**De colindat”** din ciclul **Şase piese pentru oboi solo** de Sigismund Toduţă, a indus în asistenţă momente miez de crez şi de sonoritate românească, momente de vioiciune în care scânteierile de bună voie din oboiul lui Valentin Ghita au creat în public sentimentul de sărbătoare îndatoritoare.

Marianna Oczkowska sau străfulgerarea instrumentală de valoare

În partea a II-a a acestei după-amiezi de muzică am fost 40 de minute în prezenţa violonistei Marianna Oczkowska de la Viena. Cu Marianna Oczkowska am fost în situaţia de ne afla într-o stare emoţională şi de intensă vigoare intelectuală.

Solista a cerut din primul moment ca publicul să nu aplaude la fiecare lucrare în parte şi a aranjat pe podium 5 pupitre, cu 10-12 foi cu ştime aşezate pe suprafeţe de 1 m pe 80 cm şi trecea de la un pupitru la altul, în timpul perindării muzicilor, pentru a nu fi indus nici un hiatus în continuitatea şi la profilurile imaginilor.

Ceea ce am ascultat astfel, ca muzică şi artă, au fost evoluţiile strălucitoare, cele încărcate de dramatism sau cele de acurateţea unui şlefuitor de diamante, împlinind contururile, evenimenţialităţile şi dimensiunile în mare ale unei simfonii.

Am ascultat în această neîntreruptă succesiune compoziţii semnate de Iannis Xenakis - **Mikka S**, Frederik Neyrinck – **Quasi-Palindrom**, Brian Ferneyhough – **Intermedio alla ciaccona**, Helmut Lachenmann - **Toccatina. Study**, Tomasz Skweres – **Deuterium** şi din nou Iannis Xenakis – **Mikka**, toate pentru violină solo



Marianna Oczkowska

Eram cu Marianna Oczkowska în liniştea de transă şi de tăcere siderală de care era cuprinsă asistenţa, pentru a nu se impieta nicicum asupra acestei statuări a muzicii ca artă identifiabilă.

S-a spus, şi eu mă alătur ideii, că Recitalul de violină solo susţinut de Marianna Oczkowska a reprezentat momentul de vârf al acestei a 10-a ediţii a Festivalului Meridian de muzică contemporană de la Bucureşti.

Şi eu spun, că uneori, astfel de momente se fixează în memorie, pentru că nu este de ştiut dacă le vei mai întâlni vreodată. (VA URMA)

Noua Operetă

Primul teatru muzical construit după 1989

Izgonită sub pretextul reparațiilor de la Teatrul Național, Opereta a pribegit timp de doi ani, în așteptarea rezolvării problemei unui sediu.

După o tentativă eșuată de a se muta la Sala Omnia, improprie în forma ei actuală pentru a găzdui un teatru, directorul general Răzvan Ioan Dincă a obținut aprobarea și finanțarea pentru construcția unei clădiri noi.
Proiectul elaborat pentru Teatrul de Opereta răspunde solicitarilor extrem de personalizate generate de activitatea teatral muzicală. Mai mult, este un proiect de nivel european care s-a născut prin consultări cu specialisti de marcă, atât autohtoni cât și străini, rezultând un concept complex, contemporan și eficace.
Opereta și-a găsit noua casă pe un teren liber de constructii, în suprafata totală de 10.366,00 mp, pus la dispoziție de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, situat în centru, în imediata vecinătate a Bibliotecii Naționale.

Cu o suprafata desfășurată de 6.381,50 mp distribuită pe 3 nivele, clădirea cuprinde următoarele funcțiuni:
La subsol (suprafața 2.008,00 mp):
• zonă pentru repetiții orchestră, compusă din sala de repetiții pentru orchestră, cabine individuale de repetiții muzicieni, cabine comune bărbați, femei;
• depozite costume, cizmărie, spălătorie, croitorie, audio-video, depozit partituri muzicale;
• spații tehnice, centrală termică, centrale de ventilație, hidrofor, pompe sprinklere, atelier mecanic, spațiu tehnic sub scenă pentru mecanica de scenă, rezervoare apă, grupuri sanitare;
• fosă pentru orchestră;
• adăpost apărare civila;
• circulații orizontale și verticale.
La parter (suprafața 2.946,50 mp):
• windfang, foaier, garderobă, bar, casă de bilete, librărie;
• sală spectacol cu 550 locuri;
• scenă, buzunare scenă;
• sală repetiții cor, cabine coriști, cabine soliști cor, cabină dirijor, coafură, machiaj, regrupări;
• restaurant, bucătărie, anexe, terasă restaurant;
• circulații orizontale și verticale, grupuri sanitare.
La etaj (suprafața 1.427,00 mp):
• supantă foaier, bar, grupuri sanitare, club copii;
• cabine tehnice sală spectacol;
• cabine actori, odihnă balet;
• sala repetiții balet cu vestiar și grupuri sanitare;
• birouri;
• pasarele tehnice perimetru turn scenă;
• circulații orizontale și verticale, grupuri sanitare.
Toate spațiile enumerate sunt amplasate într-un flux logic, care se subordonează activității predominante a investiției, și anume spectacolului. Amplasarea funcțiunilor s-a făcut respectându-se principiul funcționării perfecte și al neinfluențării negative a unei funcțiuni de către altă funcțiune.

Dincolo de partea care ține de construcție, Opereta are acum la dispoziție dotări de ultimă oră pentru desfășurarea spectacolelor, cum ar fi orga de lumini, reflectoare și spoturi, sistem de sonorizare, intercomunicații







Arhitectura interioară cât și cea exterioară sunt moderne, conceptul propus încădrând clădirea atât în situl construit al zonei cât și în trendul arhitecturii contemporane practicate în Europa.
Materialele utilizate sunt potrivite funcțiunii adăpostite de clădire, se înscriu în bugetul alocat și oferă posibilitatea unei execuții rapide și ușoare.
Datorită topografiei terenului amplasarea construcției s-a facut folosind particularitățile acestuia și realizând, în partea de vest, spre Dâmbovița, o coborâre “pe teren“ a unor terase care oferă, pe viitor, posibilitatea amenajării unui teatru în aer liber.
În zona estică a amplasamentului s-au propus un număr de 46 locuri de parcare proprii, platforme și alei carosabile pentru accesul facil al spectatorilor, personalului de deservire al teatrului, precum și mașinilor de intervenție.
Proiectant general: SC Carpați Proiect SRL, București, arh. Eliodor Popa, șef proiect
Consultant acustică: SC Sonobel, conf. dr. ing. Mariana Cristina Stan
Proiectant mecanică de scenă: Trekwerk, Olanda
Proiectant curenți slabi: SC Helinick SRL
Antreprenor general: Trekwerk, Olanda
Investiţia este de opt milioane de euro plus TVA, în condiţiile în care sunt 7.500 de metri pătraţi utili, ceea ce înseamnă un preţ de cost de aproximativ 1.000 de euro/metru pătrat.

și o serie întreagă de facilități obligatorii pentru derularea în cele mai bune condiții a unui spectacol. Acum teatrul poate accepta orice solicitări venite din partea regizorilor și a scenografilor, existând dotările și know-how-ul necesare punerii în operă a conceptului artistic, oricât de sofisticat și de solicitant ar fi acesta.

Teatrul a fost inaugurat în seara de 24 ianuarie 2015, prin premiera musicalului “Fantoma de la Operă”, o superproducție demnă de Broadway și de West End, care s-a bucurat de un interes enorm și de un succes nemaiîntâlnit.

M.C.



Jazz pe românește...

Spre finele anului 2014 a avut loc deschiderea stagiunii de concerte 2014-2015 a celei mai importante orchestre de jazz instituționale din țară, Big Band-ul Radio. Evenimentul a fost marcat prin invitația pe care departamentul *Formații muzicale* mi-a adresat-o în vederea realizării unui concert inedit în care să am atât rolul de interpret, cât și de compozitor, orchestrator și aranjor, această multiplă ipostază fiind deosebit de onorantă. Concertul a fost inedit chiar pentru membrii Big Band-ului deoarece, în maoritatea cazurilor, repertoriul acestei orchestre este format din lucrări și orchestrații care aparțin autorilor din străinătate, de obicei fiind preluate cele ale compozitorilor/orchestratorilor clasici americani de jazz.



M-am bucurat că în acest context am realizat și lansarea noului album pe care l-am înregistrat în Viena, *Florin Răducanu & Friends-Jazz Standards Mood from Vienna 2014*.

Realizatorul seriei de concerte *Jazz pe românește*, Florian Lungu, a prezentat concertul transmis în direct pe *Radio România Cultural* și *Radio România Muzical* iar ascultătorii au beneficiat de o calitate foarte bună a emisiei radio, datorată sunetiștilor Florin Tudor și Călin Gibescu. Programul concertului a conținut exclusiv compoziții și orchestrații ale subsemnatului în care am inclus atât piese de pe albumul a cărui lansare a fost anunțată din studioul central radio, cât și alte lucrări pe care le-am orchestrat pentru Big Band. Pe lângă piese standard de jazz incluse pe cd, m-am bucurat să prezint în primă audiție pe o scenă din țară unele lucrări/orchestrații deosebite. *Summer Twenty Twelve* este o lucrare proprie orchestrată pentru grupul *Kiev Saxophone Quartet* cu ocazia turneului la Kiev, acolo unde am susținut și un *Masterclass* de Jazz pentru studenții Academiei de Muzică *P.I.Ceaikovski*. Un moment inedit al serii l-a constituit frumoasa temă *Adagio* de Tomaso Albinoni pe care am orchestrat-o pentru Big Band. Cunoscuta temă barocă a fost reimaginată în maniera lui Miles Davis promovată împreună cu orchestratorul Gil Evans în plină epocă *Cool Jazz*, în care jazzul și muzica "clasică" au coexistat în mod ideal, stilul fiind cunoscut mai târziu sub denumirea *Fenomenul Third Stream* și pe care pianistul-compozitor, Bill Evans, l-a îmbrățișat în proiectele realizate împreună cu orchestratorul și dirijorul Claus Ogerman...

Un alt moment deosebit al serii a fost cel al prezentării lucrării *Jazz Fuga*. Spuneam într-un articol din *No14PlusMinus* că în perioada pregătirii tezei de doctorat m-am bucurat de flexibilitatea domnului prof.univ.dr. Dan Dediu (coordonatorul științific), acesta fiind încântat de versiunea mea de *Fugă*. Astfel, inițial am compus o *Fugă* pentru pian după modelul bachian cu *parte expozitivă*, *parte dezvoltătoare* și *revenire tonală* (subiectul în *stretto*). Un detaliu important este faptul că am construit subiectul atribuind sunete literelor numelui ISUS scris în aramaică, după modelul lui Bach din *Arta Fugii,* în care acesta și-a folosit propriul nume... În versiunea mea am introdus și improvizația muzicală (nu aleatorie, ci pe o structură dată) înaintea mometului de revenire tonală. Prin acest element introdus în *Fugă* am reușit să creez o lucrare orginală în care structura barocă coexistă armonios cu elemente specifice muzicii de jazz fără a face rabat de la ideea estetică de unitate/omogenitate, topica frazei baroce – aranjarea accentelor metrice secundare și aspectele legate de articulație - fiind păstrată și în cea de *swing-bop*.

Și pentru că rezultatul componistic a fost unul reușit, am decis să orchestrez această *Fugă* pentru *Big Band,* fiind inclusă în teza de doctorat. Rezultatul a fost, se pare, unul special, această lucrare pentru Big Band fiind de-

osebită în portofoliul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România.

Trebuie să-i mulțumesc și lui Ionel Tudor, șeful Big Band-ului Radio, pentru că a subliniat importanța acestei lucrări și a ținut să explice acest lucru și membrilor orchestrei.

După cum putem observa, majoritatea profesorilor de jazz din marile instituții de învățământ din SUA și Europa sunt deopotrivă interpreți și compozitori/orchestratori, această pregătire holistică, obligatorie, constituind un exemplu pentru studenți. Jazzul modern (începând din anii 1940) este o muzică de factură cultă. Trebuie să spun că am constatat o serie de greșeli de încadrare a muzicii de jazz prin includerea în rândul muzicilor ***pop*****(ular)**. Un exemplu care cred că ar trebui urmat este cel al televiziunii franceze MEZZO TV, unde sintagma ***Classic&Jazz TV*** exprimă clar faptul că jazzul este "la pachet" cu muzica clasică, din punct de vedere estetic, muzica *pop(ular)* facând parte dintr-un alt gen care are un *target* de tip mai "comercial".

La cea mai importantă instituție de învățământ de Jazz, ***Berklee*** din Boston - cu filiera europeană de top din Valencia,Spania - există 2 categorii de materii în *Curriculum :* ***major*** și ***minor***. La categoria *major* se studiază Jazzul atât în cadrul departamentului de Compoziție, cât și la Interpretare, tehnicile componistice și limitat cele practice legate de stilurile rock și pop fiind incluse în creditele din categoria *minor.*

Am făcut o paranteză, deoarece, în calitate de inițiator și fondator al primei secții de jazz în preuniversitar, la Colegiul "G. Enescu" din Capitală, am făcut eforturi susținute în vederea înțelegerii modului corect de abordare a specialității Jazz cu scopul de a conștientiza faptul că un muzician/ creator profesionist de jazz trebuie să dețină un portofoliu dezvoltat pe mai multe planuri : creație componistică, interpertativă-discografică, muzicologică, didactică etc.

Mă bucur că evenimentul din sala "Mihail Jora" a Radiodifuziunii Române a fost realizat de către 3 membri ai UCMR: susbsemnatul, în calitate de pianist, compozitor și orchestrator, dirijorul Big Band-ului, Ionel Tudor și muzicologul Florian Lungu, calitatea concertului- dovedită de transmisiunea directă și înregistrată a Radio-ului public - dând posibilitatea de a aduce acest proiect muzical în atenția colegilor din comisia de specialitate a UCMR în cadrul Premiilor UCMR pe anul 2014 (înregistrarea transmisiunii directe a concertului poate fi audiată pe pagina web personală pe care platforma internațională din Canada, JazzWorldQuest.com, mi-a dedicat-o).

Florin RĂDUCANU

Gospel la "Patria"

Doina MOGA

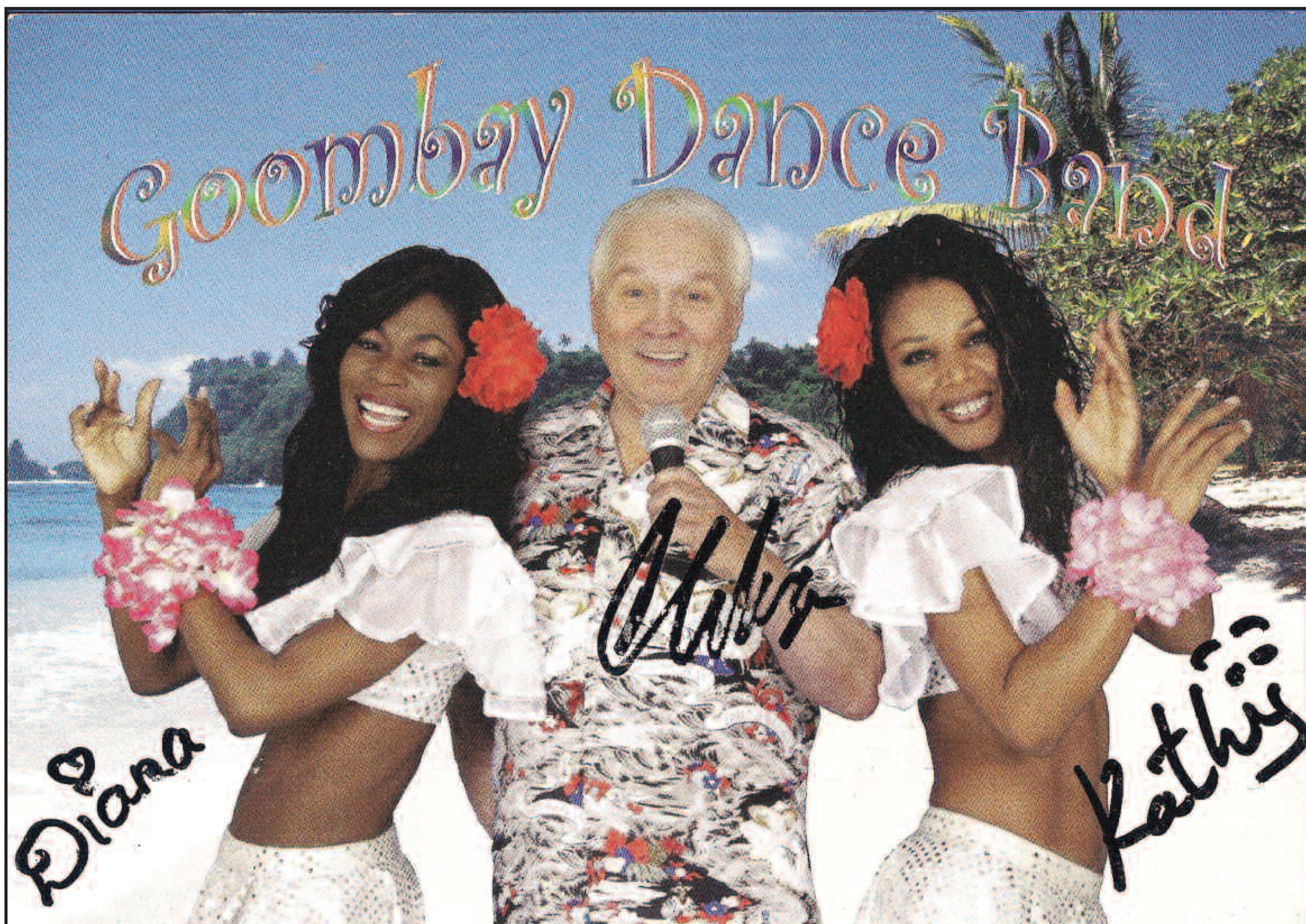
Nimic din tot ce am văzut sau auzit în ultima lună a anului nu mi-a evocat mai bine, mai cald şi mai firesc, atmosfera Crăciunului, cu tot ceea ce-l precede, ca evenimentul-concert din 10 decembrie de la cinematograful Patria susţinut de Dexter Walker & Zion Movement cu muzica Gospel. Cu şi prin el, bucuria, veselia, speranţa, modestia, îngăduinţa, milostenia şi încrederea caracteristice imensei sărbători şi-au făcut loc în sufletul fiecărui ascultător, indiferent de vârstă sau pregătire, mângâindu-i şi determinându-i în acelaşi timp, prin beatitudinea entuziasmului lui, să i se alăture în melodie şi pe alocuri chiar în ritmul cântecelor atât de vibrante şi tonice. Cei 35 de corişti americani dotaţi cu voci excepţionale: ambitus generos, claritate, timbre variate şi destul de rare, tehnica vocală de mare clasă, nemaivorbind de stăpânirea unei largi game de nuanţe şi combinaţii lirice, în tempoul greu de atins chiar pentru orice corist sau solist vocal de mare performanţă, au realizat împreună o omogenitate şi o armonie, de orgă. Iar spectacolul, propriu acestui gen de muzică, cu multă, foarte multă mişcare ce antrenează publicul fără o intenţie anume, dar cu rezultate instantanee şi sigure, cu intervenţii de scurte propoziţii spuse între ei sau adresate publicului, cu accentuarea mesajelor presărate de splendide solouri, a fost pur şi simplu o încântare. Şi chiar dacă el s-a desfăşurat înafara unui cadru de tradiţie, adecvat pentru concerte, care prin eleganţă şi familiaritate să te îmbie la reverie şi, în absenţa unei vremi frumoase cu fulgi de nea, sau măcar soare proprie perioadei din an la care mă refer, concertul a reuşit printre altele să înnobileze sala, să şteargă ceaţa şi cenuşiul care dăinuia în Capitală de peste o lună şi să preceadă, cu praf de stele cântătoare, bucuria şi lumina a ceea ce urma. Acolo m-am înviorat, înveselit şi încărcat de un optimism magnetic. Iar când am ieşit, aproape că pluteam printre luminile decoraţiunilor de Crăciun. Asta am simţit. Praf de stele cântătoare. Frumos concert. Minunate inflexiuni armonice (pe care le-am întâlnit doar la cântăreţii de culoare care le au probabil în gene). Tulburătoare mesaje. Viu şi antrenant concert, cu buna dispoziţie de calitate, cu o variată combinaţie de culoare sonoră şi accente. Şi totul a fost posibil datorită excelentului cor din Chicago, cu al său dirijor Dexter Walker, care, în spiritul textelor şi al genului muzical abordat, au încadrat generos cea mai însemnată sărbătoare a anului, cântând departe de casă, pentru a oferi bucurie publicului din mai multe ţări europene.



Vedete

Octavian URSULESCU

In ciuda frigului pătrunzător, organizatorii au provocat şi în acest an publicul la întâlniri cu vedetele preferate, de cele mai multe ori chiar în aer liber, pe estrade profesioniste, special amenajate. Iar afluenţa de spectatori, de nivelul miilor, a dovedit că tinerii, îndeosebi, nu ratează nici o ocazie de a-şi aplauda favoriţii. La Sibiu, în spectaculosul Târg de iarnă, probabil cel mai frumos din ţară, au evoluat şi cu ocazia acestui Revelion, după cum ne informează promotorii evenimentului, Tibi Marian şi Andreea Boboacă, artişti români, dar şi străini (Nana, Fun Factory), amfitrion fiind Cătălin Măruţă. La Galaţi primăria condusă de Marius Stan a oferit localnicilor nu unul, ci două show-uri spectaculoase: în sala Polivalentă au cântat Alexandru Jula, Alexandra Canareica, Teodor Munteanu, Valeriu Silion, orchestra, corul, baletul şi soliştii Teatrului muzical "Nae Leonard", precum şi invitaţi de marcă din Republica Moldova, Ion Suruceanu şi formaţia Zdob şi Zdub (aceasta din urmă a evoluat şi la spectacolul desfăşurat în aer liber, alături de Phoenix). La Caracal au încântat publicul, între alţii, Marina Florea, Elena Merişoreanu, Săndel Mihai (fratele Andrei), în timp ce în Capitală, în Piaţa Constituţiei, Smiley şi-a convocat toţi artiştii de la casa sa de producţie, Ha-Ha-Ha Production. Tot în Bucureşti, Marina Voica a confirmat, printr-un recital de senzaţie, anterioarele prestaţii superlative din cadrul proiectului "Discoteca"; evident, a fost ovaţionată versiunea, pe versuri proprii, hit-ului "Common People", al formaţiei britanice Pulp.



Dar, de departe, cel mai dens, mai lung (8 ore!) şi cu cele mai multe nume de peste hotare, 3 (cu sprijinul Fundaţiei culturale "Phoenix"), a fost concertul de revelion din Piaţa Unirii din Focşani. De fapt nu este nici o surpriză, poziţia fruntaşă fiind deţinută şi în anii precedenţi, datorită implicării active a preşedintelui CJ, Marian Oprişan, mare iubitor şi cunoscător de muzică. Vorbeam de cele



trei formaţii celebre de peste hotare. Cu Oliver Bendt (Goombay Dance Band) a fost o întâlnire absolut emoţionantă, pentru că mai prezentasem grupul, la prima venire în ţara noastră, în urmă cu… 27 de ani, la Polivalenta bucreşteană! Ca şi atunci, grupul germano-jamaican, înfiinţat în 1979, a cules urale cu “Sun of Jamaica” (11 milioane de discuri vândute în 1980!), “Island of Dreams”, “Seven Tears”, “Eldorado”, titluri care i-au adus 3 discuri de platină şi 12 de aur. De la explozia de reggae, calypso, dance-pop, soca a celor de la Goombay Dance Band am trecut la rockul de cea mai bună calitate şi synth-pop ale altui grup german veteran, Alphaville, înfiinţat doar puţin mai târziu, în 1983. Şi în acest caz doar liderul, Marian Gold (fondator, solist vocal, compozitor, textier), a “supravieţuit” deceniilor, grupul încântând cu titluri celebre, “Big in Japan”, “Sounds Like a Melody”, dar îndeosebi cu faimoasa baladă “Forever Young”. Cele aproape minus 20 de grade nu s-au mai simţit când pe scena concepută de Ovidiu Popică au intrat vocaliştii, dansatorii şi instrumentiştii formaţiei franco-braziliene Kaoma: samba, reggae, funk, soul-pop în melodii binecunoscute, culminând cu hit-ul care a incendiat planeta în 1989, “Lambada”. Reprezentanţii noştri au fost şi ei la înălţime, începând cu legenda rock Cristi Minculescu şi trupa sa, apoi cu Ro-Mania, cu antrenantele lor ritmuri etno. Dar Andreea şi Radu Fornea, înafară de cei din urmă, ne-au oferit, împreună cu Dani Alexandrescu, o surpriză de proporţii: Super Trooper, un concept de show complet, adevărat fenomen pe piaţa muzicală românească, aducând aroma unică a anilor ’70, cu versiuni moderne, dar fidele ale marilor succese lansate cândva de ABBA, Kool and the Gang, Eruption, Boney M, Ottawan, Saragossa Band. Nu întâmplător tinerii componenţi ai trupei, reuşind să recreeze, prin vestimentaţii, imagine, dans şi voci de excepţie epoca de aur a muzicii disco, s-au bucurat în acea noapte de o primire entuziastă şi la petrecerea stilată de la hotel Laguna. Programul, care ne-a înfăţişat-o pe Adelina Pestriţu drept o prezentatoare talentată, a ţinut seama de faptul că la aceste evenimente vin înainte de toate tinerii, aşa încât, după reprizele de folclor cu ansamblul Ţara Vrancei, Geta Postolache, Matilda Pascal Cojocăriţa darurile muzicale au fost pe măsura vârstei auditoriului majoritar: descoperirea lui Adrian Sînă, Lidia Bubble (“Kamelia”, “Noi simţim la fel”, piese cu zeci de milioane de vizualizări pe youtube), solista Ruby, originară din Medgidia (pe când în recital la festivalul “Dan Spătaru”?) şi hit-ul 2012 “Stinge lumina”, DJ-ul de Top Vali Bărbulescu, vedeta hip-hop Maximilian (“Aseară”, “Sophie”, “O vorbă de pe stradă”), alături de MefX. Îmbucurător este faptul că tinerii din noul val respectă şlagărul autentic, dovadă că am ascultat inserturi din “Salcia” (Horia Moculescu) sau “Unde dragoste nu e” (Gheorghe Gheorghiu). La ora de vârf, cu artificii, trupa de dans modern Rock On (instruită de Taz, fost la Simplu), flăcări FX, show de lasere, în Piaţa Unirii şi în împrejurimi erau peste 5.000 de spectatori entuziaşti, anticipând un nou an fără egal în ce priveşte marile concerte populare în Focşani.


Marina Florea


Alexandra Canareica

... de sezon

Georgeta TUDORACHE

Teatrul de Revistă ”*Constantin Tănase*” şi Opera Comică pentru Copii au programat spectacole dedicate special Sărbătorilor. “*Crăciun la Savoy*” şi ”*Poveste de Crăciun*” s-au bucurat de mare succes şi datorită invitaţilor speciali care s-au alăturat artiştilor celor două renumite instituţii de cultură bucureştene.

Sanda Ladoşi, Daniel Iordăchioae, Oana Sârbu, alături de ”*Next Star*”-urile Mara Bratu şi Letiţia Roman au evoluat alături de Alexandru Arşinel, Adriana Trandafir, Adrian Enache, Ana Maria Donosa, Alin Gheorghişan, Daniela Cristea, Bianca Sârbu, Irina Ionescu, Cristian Simion şi Nae Alexandru. Pe scena sălii Savoy au răsunat acordurile melodiilor “*Moş Crăciun cu plete dalbe”* (celebra melodie compusă de Ioan D.Chirescu), *“Ninge iar”/ “Stille Nacht”/ “Silent Night”* (muzica: Franz Xaver Gruber, text Joseph Mohr) şi “*Feliz Navidad*”/ José Feliciano (toate cu Alexandru Arşinel), “*Santa Baby*”/ Kylie Minogue şi “*All I want for Christmas is you*”/ Mariah Carey (Bianca Sârbu), “*I’ll be home for Christmas*”/ Bing Crosby (Alin Gheorghişan), “*La mulţi ani, surori şi fraţi*” şi “*Te aşteptăm să vii, Moş Crăciun*”, compoziţii ale lui Virgil Popescu, pe versuri de: Aurel Storin, respectiv Dumitru Popescu Chiselet (Oana Sârbu), “*Let it snow”/* Dean Martin şi “*Last Christmas*”/ Taylor Swift (Daniel Iordăchioae), “*Fluturi de Zăpadă*” (muzica: Andrei Tudor, text Andreea Andrei) şi “*Have yourself a merry little Christmas*” (Irina Ionescu), “*De Crăciun*” şi “*Santa Claus is coming to town*”/ Michael Bubble (Adrian Enache), “*E iarnă şi e seară iar*” şi “*Inima te vrea*”/ Dan Iagnov (Sanda Ladoşi), “*Vis de iarnă*”/ Andra (muzica: Andrei Tudor, text Andreea Andrei) şi “*Oh, Holy Night”/* Christina Aguillera (Letiţia Roman). Conducerea muzicală a spectacolului “*Crăciun la Savoy*” regizat de Cezar Ghioca a fost semnată de dirijorul Dan Dimitriu, iar excelentele reprize de dans au fost susţinute de Ansamblul de Balet al Teatrului de Revistă “*Constantin Tănase*” condus de Cornel Popovici.




Oana Şerban, Raluca Oprea, Vicenţiu Ţăranu

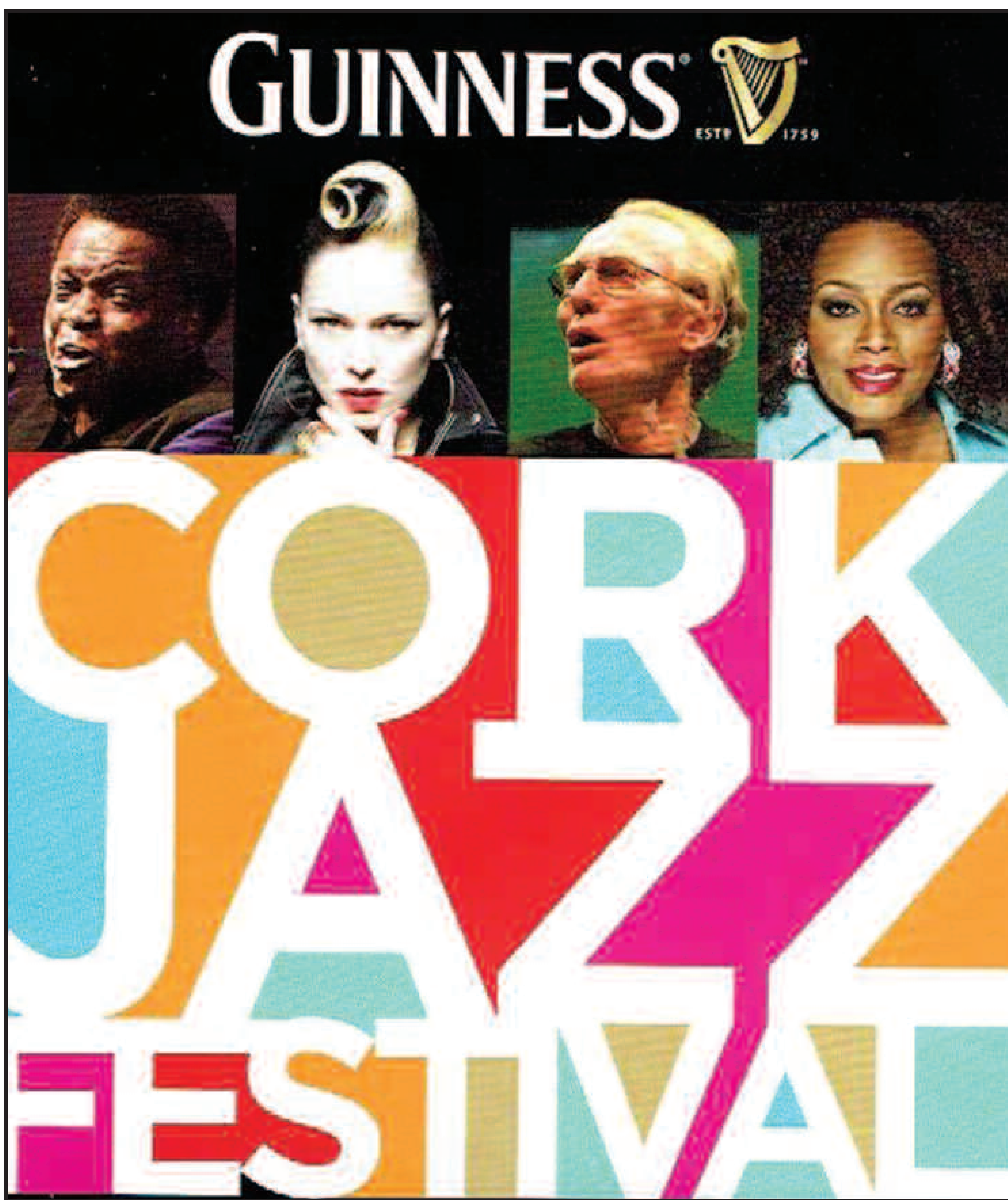
O minunată *“Poveste de Crăciun*” s-a depănat timp de o lună şi la Opera Comică pentru Copii. Stela Popescu, Vlad Rădescu (un… inedit Moş Crăciun), Mircea Baniciu şi Ducu Bertzi s-au aflat printre invitaţii de onoare în spectacolul regizat de Cristian Mihăilescu. “*În povestea noastră de Crăciun, dansul s-a întâlnit cu muzica şi cu poezia, reunind mari artişti. Doar în această poveste aceştia nu şi-au disputat întâietatea, ci au strălucit ca fermecate globuri în pomul viselor*” - a declarat acesta. A fost un spectacol mozaic al cărui program a inclus colinde româneşti şi melodii din repertoriul internaţional interpretate de corurile ”*Symbol”* (dirijor Jean Lupu) şi ”*Contrapunct*” condus de Brenda Petre şi de soliştii Operei Comice pentru Copii (Vicenţiu Țăranu, Raluca Oprea, Ioana Bitere, Oana Șerban, Roberta Enişor, Jennyfer Dumitraşcu), precum şi secvenţe celebre de operă şi balet: “*Frumoasa din Pădurea Adormită”, “Spărgătorul de Nuci”, “Pygmalion*” şi “*Carmen*”.

“*E copleşitoare bucuria din ochii copiilor atunci când se întâlnesc cu Moş Crăciun. Ne inspiră să fim mai buni cu noi înşine şi cu cei din jur şi să facem astfel încât magia să se întâmple mai des. Le mulţumesc marilor artişti care au răspuns invitaţiei noastre de a aduce povestea Crăciunului în sala de spectacol şi în inimile publicului de toate vârstele.*” – spunea soprana Felicia Filip, directorul general al Operei Comica pentru Copii. (Foto: **Sebastian Oros**)

Guinness Cork Festival

Florin-Silviu URSULESCU

Din clasele noastre de mate-fizică de la liceul „Dimitrie Cantemir” (azi Colegiul Național „Cantemir Vodă”) din București, majoritatea am plecat spre facultăți tehnice, cu două excepții... spre Conservator: Luminița Vartolomei și Adrian Petcu, reușit la vioară, deși erau 9 pe un loc (el fiind singurul care nu terminase un liceu de muzică!). Adrian s-a căsătorit cu Alexandra Colan (violonistă în cvartetul „Academica”) și au rămas după un turneu, în străinătate, în 1978. S-au stabilit la Cork, au doi copii muzicieni și o frumoasă căsuță, ei fiind profesori la Conservatorul local. Adrian, prieten de 50 de ani, m-a invitat să-i vizitez în timpul marelui eveniment Guinness Cork Jazz Festival, făcând și rost de bilete pentru cele 5 zile.



În micuțul port (populație 119.000) de unde a plecat Titanic-ul, fostă Capitală europeană a Culturii în 2005, se desfășoară de 36 de ani acest important festival sponsorizat de celebra marcă de bere, la care au participat, de-a lungul timpului, toți „greii” genului. Și în acest an, sistemul a fost același: trei capete de afiș, inconjurate cu numeroase atracții de pluton 2 sau 3. Evident, se respectă și aici rețeta valabilă acum la toate marile evenimente muzicale, subliniată și de sloganul evenimentului – „One Sound.Many Styles”: nu avem doar jazz, ci o multitudine de stiluri, de la soul, rhythm-and-blues și latino la la world music și clasică. Capetele de afiș au fost: afro-americanca Dianne Reeves (4 premii Grammy, a imprimat și cu Chicago Symphony și Berlin Philharmonic) – cvartet, a cântat aici mult pop, R&B; Ginger Baker Jazz Confusion (cvartet cu bateristul englez Ginger Baker, ex - Cream, Blind Faith, Air Force ș.a., recital cu poliritmii alături de ghanezul Abass Dodoo, intervenții la sax tenor - Pee Wee Ellis) - un fel de world music; francezul Michel Legrand (82 de ani !, pianist, aranjor, compozitor, textier, dirijor, ...solist vocal), cu o sută de discuri la activ, 3 Oscar Awards și 3 Grammy Awards (vă amintiți de “Umbrelele din Cherbourg” sau “The Windmills of Your Mind”?) – recital încântător pop-chanson-jazz în trio.

Concertele principale au avut loc în eleganta săliță de teatru Everyman (500 de locuri), în sistem „double bill” (act de deschidere - plus - cap de afiș) - preț 35 de lire. Alte concerte importante au avut loc la Cork Opera House și catedrala Triskel Christchurch, dar trebuie spus că festivalul a avut două extinderi importante: 1. Guinness Music Xtra - 200 de concerte în cafenele, cluburi, restaurante, baruri de hotel, biserici, malluri, aeroport; open jam, open mic (concurs vocal pentru amatori); 2. Festival Fringe: evenimente adiționale – expoziție de afișe, recital religios, concerte caritabile, târg discuri, conferințe, filme, big banduri în marș stradal. Să nu uităm componenta didactică-educativă: la extrem de moderna și bine utilata Cork School of Music aveau loc concerte de familie (dimineața), iar apoi master classes, workshop-uri (pentru chitară, percuție, voce, bass, ansamblu blues).

Principali reprezentanți ai gazdelor: Imelda May - vedetă națională specializată în electrizantul rockabilly (ca pe vremea lui Elvis și Bill Haley), The Frank and Walters, Renegade Brass Band (8 suflători, 2 percuționiști, DJ și MC). Numerosul pluton american de culoare a fost alcătuit din Carmen Lundy (compozitoare, actriță, voce) - cvartet, Carla Cook (voce, din Detroit) - cvartet, Sharon Jones, Lee Fields & The Expressions - toți cu o mixtură de jazz standards, R&B, Blues, Gospel, The Drifters – venerabil cvartet vocal soul. Meniul a fost completat cu accente <u>academice</u> - Vanbrugh Quartet, Francesco Turrisi & the Taquin Experiments (preclasic), Hakon Korjnstad (Norvegia) - operă și sax; <u>Gypsy</u> : Lulo Reinhardt (din familia lui Django); <u>Etno</u>: Ensemble Eriu (Irlanda), Sounds of the nordic Islands (Estonia); <u>Electronic</u>: Cape Grace, Dimman, 2manydjs (Belgia).

Organizare și exactitate impecabilă (englezească?, irlandeză?), iar varietatea și mulțimea concertelor – uluitoare, nu mai vorbesc de ingeniozitatea suplimentelor artistice. Dar trebuie spus că aici muzica de orice fel e la mare prețuire: asculți formații și soliști în fiecare seară prin localuri, recitalurile camerale se țin lanț, vin mereu vedete pop-rock- simfonic. Dragostea locuitorilor pentru muzică și intensa viață muzicală locală justifică cheltuielile imense pe care le implică amploarea unui astfel de festival.

Premii Muzicale

Georgeta TUDORACHE

Palatul Naţional al Copiilor a găzduit festivitatea de decernare a Medaliilor oferite de Preşedinţia României, precum şi a Premiilor Forumului Muzical Român pe anul 2014. Distincţiile au fost decernate de către Prof. univ. dr. Grigore Constantinescu, preşedintele Uniunii Criticilor Muzicali din România, de criticul Smaranda Oţeanu Bunea, preşedintele Forumului Muzical Român şi de fostul consilier prezidenţial Dorel Constantin Onaca.



În semn de apreciere pentru competența și profesionalismul dovedite de-a lungul timpului în promovarea culturii și în educaþia artistică a tinerei generaþii au fost decoraþi de Preşedinţia României Dan Dediu, Rector Universitatea Naţională de Muzică Bucureşti (Ordinul „*Meritul Cultural*” în grad de Ofiþer, categoria „*Muzică”*), Cristian Mihăilescu, regizor de opera (Ordinul „*Meritul Cultural*” în grad de Cavaler, categoria „*Promovarea Culturii*”), Sorina Goia, redactor şef Radio România Cultural (Ordinul „Meritul Cultural” în grad de Cavaler, categoria „*Arta Spectacolului*”), ș.a

Între laureații cu premii de excelenţă ai Forumului Muzical Român: criticul muzical Costin Popa, Camerata Regală (Premiul „*Musica Viva*”), şi colegei noastre Oana Georgescu (Premiul “*Gaudeamus*”) pentru cărţile lansate la cea de-a XXI-a ediţie a Târgului Internaţional de Carte ”*Gaudeamus”* 2014: ”*Jolt Kerestely. O viaţă pentru cântec”* (cu dublu CD, Editura Pro Universitaria) şi ”*Alexandru Arşinel. Şi a fost mâna lui Dumnezeu*”, Editura ALL). Oana Georgescu a lansat anterior cartea biografica dedicată uneia dintre laureate, pianista Dana Protopopescu, ”*Reverberaţii de neuitat*”. (**Foto: Sebastian Oros**)

La zi

Gabi MATEI

● **Angela Gheorghiu** a revenit cu un nou material discografic pentru Sărbătorile de iarnă, “Guardian Angel”, după succesul pe care l-a avut anul trecut cu albumul de colinde româneşti, “O, ce veste minunată!”, premiat cu Discul de Aur pentru vânzări record în mai puţin de două săptămâni de la lansare. “*Anul acesta sunt fericită pentru noul meu disc, de data aceasta cu colinde internaţionale, repertoriul ales este unul eclectic, veţi descoperi piese în engleză, franceză, germană şi chiar şi în rusă. Am ţinut mult ca absolut toate piesele de pe acest album să fie re-orchestrate special pentru vocea mea. Am apelat la muzicieni talentaţi din România şi din lume: Steven Mercurio, Julien Painot şi Andrei Tudor*”, a spus Angela Gheorghiu. Noul album al celebrei soprane conţine 11 dintre cele mai cunoscute colinde internaţionale, printre care “Silent Night”, “White Christmas”, “O, Tannenbaum”, “I’ll Be Home For Christmas”, piesa interpretată împreună cu Loredana şi “It’s Beginning to Look a Lot Like Christmas”, duet cu Ioana Dan, fiica Angelei Gheorghiu. Colindele sunt înregistrate la Sala Radio, alături de Orchestra Naţională Radio (dirijor Tiberiu Soare), Corul de copii Radio (dirijor Voicu Popescu), Corul Accoustic (dirijor Daniel Jinga) şi la Ines Sound & Video Studio, iar producătorul executiv al acestui material discografic este Oltea Şerban-Pârâu.

● Primăria municipiului Calafat anunţă demararea realizării proiectului „Muzeul Muzicii Folk”, care este primul asemenea aşezământ cultural din Europa. Calafatul este cunoscut ca unul din punctele importante pe harta României în privinţa manifestărilor culturale. Astfel, în mu-

nicipiul de la malul Dunării se organizează Tabăra Naţională de Muzică Folk, Festivalul „Floare de Ger", spectacolele de muzică şi poezie „Semne". Colecţia muzeului va fi realizată din donaţii ale artiştilor folk, iar de dezvoltarea acestui muzeu se va ocupa prof. Dan Vană, care este şi


Angela Gheorghiu

organizatorul Taberei Naţionale de Muzică Folk. Locaţia va fi în actualul Muzeu de Artă din Calafat (Palatul „Marincu").

● **Ştefan Bănică** la Sala Palatului cu tradiţionalele sale concerte de Crăciun, pentru al 13-lea an consecutiv. O performanţă unică, cea mai longevivă producţie muzicală din România. Şi pentru că show-urile sale de Crăciun împlinesc 13 ani, Ştefan Bănică a declanşat Campania "13 cu noroc" pe Facebook. Cele mai interesante mesaje au fost alese de el şi cei 13 câştigători l-au întâlni la Sala Palatului în backstage, au primit premii personalizate (tricouri, şepci, albume) şi invitaţii duble la concertele pe care Ştefan le va susţine în luna martie 2015, dedicate Zilei Femeii).

● Club A a fost dintotdeauna un focar al iniţiativelor îndrăzneţe, al proiectelor aparte, ilustrate de-a lungul anilor prin concerte, spectacole, audiţii, simpozioane. De pildă, o întâlnire deosebită a avut menirea să comemoreze 70 de ani de la naşterea regretatului artist-muzician-poet Dorin Liviu Zaharia, reputat autor de muzică de film, fost component al formaţiei Olympic '64. În fiecare miercuri, în Club A se derulează proiectul „Premiile Club A pentru folk", un concurs dedicat interpreţilor cantautori şi grupurilor folk, ce se desfăşoară sub patronajul lui Mircea Vintilă. Premiile se vor acorda pentru: a.





Cel mai bun Interpret / Grup folk b. Cea mai bună piesă originală (muzică şi text) c. Cea mai bună transpunere muzicală a unui poem d. Cel mai valoros text/original e. Premiul de popularitate: piesă votată de public. Primele 19 piese din Clasamentul celor mai apreciate piese originale vor constitui materialul pentru un CD, imprimat într-un studio.


Ştefan Bănică

Despărţiri

Demis Roussos

Artemios Venturis Roussos s-a născut la Alexandria la 15 iunie 1946, mama Olga şi tatăl George fiind greci născuţi în Egipt. Cântă în corul bisericii, studiază chitara şi trompeta. Pleacă la Paris cu Lucas Sideras şi Vangelis Papathanassiou: îşi zic Aphrodite's Child, şi lansează "Rain and Tears" - locul 1, dar după doi ani Demis porneşte solistic.

Lansează albumul "Fire and Ice", cu hitul "We shall Dance", urmat în cursul anilor de "My friend the Wind", "Someday, Somewhere", "Lovely sunny Days", "My Reason", "When I was a Kid", "Goodbye my Love, Goodbye". Dar anii '80 au fost ai unor amare deziluzii – gusturile publicului se schimbă, Demis intră într-o adâncă depresie. În 1985 un eveniment îl marchează profund - avionul în care călătorea cu a treia soţie - Pamela (româncă!), este deturnat de terorişti în Beirut, dar după 5 zile îşi recucereşte libertatea... cântându-le. Decide că poate restabili armonia între oameni întorcându-se la muzică: set-ul "The Phenomenon" (4 CD-uri) - 1998 marchează 30 de carieră.

Celebru pentru fizicul impresionant, stilul operetistic, incursiunile în sonorităţi arabe şi muzica corală ortodoxă, cu discuri romantic- grandioase, gesticulaţie maiestuoasă şi ţinută cu robe excentrice; decisivă era însă prezenţa



unei voci unice. În 2008, turneul mondial (incluzând România) a marcat 40 de ani de carieră.

Din păcate nu mai apucă să sărbătorească 50 de ani pe scenă, fiindcă moare în spital la Atena la 24 ianuarie 2015.



Joe Cocker

Născut în Sheffield, la 20 mai 1944, Joe Cocker este considerat cel mai reprezentativ solist al stilului blue eyed soul, stil vocal bazat pe rock and roll, soul şi Ray Charles. Era încă instalator gaze când se impune cu "With a Little Help from My Friends" (un cântec Beatles) – locul prim în topuri, 1968, apoi concert fulminant la festivalul de la Woodstock - 1969.

Dezamăgit din cauze financiare, Cocker cade sub influenţa drogurilor şi a alcoolului. Abia în 1983 îşi revine: duet cu Jennifer Warnes – "Up Where We Belong" (din filmul An Officer and A Gentleman) - locul prim, 1983, apoi porneşte în turneul aniversar din 1994. Cocker (mai sobru şi mai viguros, fără burtă), revine la activitatea normală, face turnee - a fost şi în România.

Evident, au apărut numeroase discuri şi compilaţii cu succesele sale, specialiştii subliniind calitatea repertoriului său - Joe Cocker ştie ca nimeni altul să recunoască compozitorii de valoare de la primele măsuri. Dar esenţiale rămân energia uimitoare cu care

înnobilează fiecare concert (gestica sa scenică este faimoasă), vocea care nu şi-a pierdut nici una din calităţi, în ciuda exceselor.

Este răpus de cancerul la plămâni la 22 decembrie 2014 în Crawford, Colorado.

Udo Jürgens

Compozitorul şi solistul austriac Udo Jürgens (adică Udo Jürgen Bockelmann) s-a născut la 30 septembrie la 1934 la Klagenfurt, într-o familie bine situată.

Intră la Conservatorul Mozarteum din Salzburg (deşi nu auzea cu urechea stângă din cauza unei bătăi) la 12 ani, iar în 1950 câştigă concursul de creaţie organizat de radioul public ORF cu "Je t'aime".

Compozițiile sale (interpretate chiar de el) reprezintă Austria de trei ori la concursul Eurovision: "Warum nur warum?" -1964 – locul 6 (englezul Matt Monro îl transformă în hitul "Walk Away"); "Sag ihr ich lass sie grussen" - 1965 – locul 4; "Merci, Chérie", câștigător în 1966 la Luxemburg (hit în engleză și pentru Vince Hill). Printre succesele sale se numără "Griechischer Wein", "Aber bitte mit Sahne", "Mit 66 Jahren" și "Buenos Días, Argentina", interpretată alături de naționala de fotbal a Germaniai în 1978.

Stabilit la Zürich în 1977 obține cetățenia elevețiană în 2007: în timp ce se plimba pe malul lacului Constanza are o criză cardiacă și moare la spitalul din Munsterlingen la 21 decembrie 2014. Avea 80 de ani.





Într-o carieră de peste 50 de ani a compus peste 1000 de cântece și discurile sale s-au vândut în peste 100 milioane de exemplare.

Se consideră că el a modernizat sonoritățile pop de limbă germană de la stadiul tipic de "schlager" spre forme mai elaborate. Impresiona prin maniera sa caldă de interpretare, apropiată de șansonetă – Udo cântând la pian și vocal. A susţinut un recital la "Cerbul de aur".

Johnny Winter

Celebru chitarist, solist vocal, compozitor, campion al stilului blues-rock, plasat pe locul 63 în topul revistei Rolling Stone "100 Greatest Guitarists of all Time".

John Dawson Winter III s-a născut în Beaumont, Texas (23 februarie 1944) fiind, ca și fratele mai mic, Edgar, albinos. Prima formație - la 15 ani (cu Edgar la pian), iar în 1969 semnează un fabulos contract discografic - 600.000 de dolari. Cântă la festivalul Woodstock și lansează discul "Second Winter", album dublu cu doar trei fețe imprimate! Are o scurtă idilă cu Janis Joplin, formează grupul "Johnny Winter And", dar cade pradă heroinei. După tratament revine în 1973 cu discul "Still Alive and Well".

Este producătorul a trei albume pentru veteranul de culoare al blues-ului Muddy Waters, distinse cu Grammy Awards, oferindu-i lui Waters faimă și siguranță financiară.

Ultimul său album, "Step Back" - 2014, primește Premiul Grammy. Firma Gibson Guitar construiește chitara Johnny Winter "Firebird".

În Zürich, la 16 iulie 2014, este găsit mort în camera de hotel după un concert la Cahors Blues Festival în Franța, la vârsta de 70 de ani. J. Winter a apărut și la Sighișoara Blues Festival.

Pagini de Florin-Silviu URSULESCU

Şlagărul românesc la Sibiu

Octavian URSULESCU

Inaugurat în urmă cu exact un an tot la Sibiu, ambiţiosul proiect “Şlagărele României” a revenit pe scena



Casei de cultură a sindicatelor cu două nume noi faţă de distribuţia iniţială, dar cu acelaşi succes imens de public. A fost încă o confirmare a faptului că melomanii fideli simt nevoia imperioasă de a-şi revedea idolii, nu neapărat ai tinereţii, fiindcă în sală au fost mulţi spectatori tineri. Aşa încât am spune că nu e neapărat vorba doar de o firească nostalgie (“Nu se mai compun azi şlagărele de altadată!”), ci mai ales de nemulţumirea iubitorului de muzică în faţa asaltului agresiv al non-valorilor şi al amatorismului, la nivel de creaţie şi interpretare deopotrivă. Cea mai bună dovadă este faptul că bună parte din cei opt reprezentanţi ai “Generaţiei de aur” au interpretat şi piese noi, pe care le-au înregistrat şi le-au inclus pe albume în vremea din urmă, chiar dacă ele au apărut aproape ca prime-audiţii, căci unde să le prezinte, la radio sau pe micul ecran, când nici măcar posturile publice ale TVR şi SRR nu mai transmit deloc muzică uşoară românească? Acel “România” din titulatură se mai justifică oare în vreun fel? Aşa se explică şi “asaltul” dat de spectatori la standul amenajat cu CD-uri ale participanţilor, unde s-au vândut şi cele două volume de la editura ProUniversitaria dedicate de colega noastră Oana Georgescu lui Alexandru Jula şi compozitorului Jolt Kerestely. Dacă cel dintâi a făcut parte din distribuţie şi a dat autografe pe carte, Kerestely a fost “reprezentat” de Stela Enache şi Marina Florea, incluse cu melodii pe cele 2 CD-uri din cuprinsul volumului.

Tibi Marian şi Andreea Boboacă au propus şi de această dată un colectiv echilibrat şi definitoriu pentru nivelul ridicat al şcolii componistice şi interpretative de gen, pentru că nu putem disocia succesul unei vedete de cântecele de valoare încredinţate de compozitorii noştri de


Marina Voica

frunte. Astfel, Stela Enache a alăturat marilor succese ale carierei, scrise pentru ea de Florin Bogardo (dintre care “Ani de liceu” este reluat în cor de întreaga sală la fiece concert), cele două piese noi încredinţate ei de Jolt Kerestely. Adrian Daminescu nu poate ocoli hit-urile încredinţate lui de Horia Moculescu, Marius Ţeicu, Dinu Giurgiu, dar introduce mereu inspirate compoziţii proprii. Ileana Şipoteanu a oferit, firesc am spune, un recital compact Dumitru Lupu, aşa cum şi Gabriel Dorobanţu nu poate scăpa fără “Gara mică” a aceluiaşi, dar face apel şi la melodii de succes compuse de Viorel Gavrilă, Nicolae Caragia, Petre Aldea Teodorovici sau Jolt Kerestely. Dacă Mihai Constantinescu trebuie mereu să aleagă dintre zecile de mari şlagăre compoziţii proprii (şi chiar că nu-i este uşor, dar de fiecare dată se opreşte la alte titluri), Alexandru Jula si Gheorghe Gheorghiu sunt şi ei “condamnaţi” să cânte şlagărele fără de care publicul ar pleca nemulţumit de la concert, “Soţia prietenului meu”, respectiv “Unde dragoste nu e…”. Ca şi Mihai Constantinescu, Gheorghiu dă viaţă doar creaţiilor proprii, dar Jula nu ocoleşte titlurile încredinţate lui de Ionel Tudor sau Dumitru Lupu. În sfârşit, Marina Florea aruncă un arc peste timp, de la Nicolae Kirculescu la Mihai Alexandru, trecând prin “Stelele perechi” ale lui Ionel Tudor. Uimitoare, în cazul tuturor, sunt pofta de a cânta, vitalitatea, energia, umorul, buna dispoziţie, fiind evident faptul că pentru ei şansa de a se reîntâlni cu publicul ce-i adoră este ca un dar divin…

Peste mai puţin de trei săptămâni, aceeaşi scenă a găzduit, sub egida Casei municipale de cultură din Sibiu, spectacolul “Pe ritmul şlagărelor”. Au revenit la invitaţia organizatorilor, dintre cei de mai sus, doar Adrian Daminescu şi Gabriel Dorobanţu, ceilalţi opt solişti, prezentaţi cu aplomb şi înţelegere de Stela Popescu, făcând parte fie din “loturile” anterioare (Marina Voica, Daniel Iordăchioae, Carmen Trandafir), fie debutând in cadrul acestui frumos proiect (Oana Sârbu, Adrian Enache, Cătălin Crişan, Natalia Guberna, Dida Drăgan). A fost şi de această dată un concert lung şi variat, în care interpreţilor li s-au oferit trofee (e de dorit să se întâmple acest lucru şi la celelalte spectacole…), iar iubitorii genului au aplaudat o adevărată paradă a şase-şapte decenii de uriaşe succese ale genului. O mică observaţie, totuşi: e obligatoriu ca la salutul final să fie prezenţi, în semn de respect, absolut toţi participanţii, ca la teatru, ceea ce s-a petrecut la primul spectacol recenzat, nu şi la al doilea… Importanta este însă iniţiativa, prin care Sibiul a devenit o autentică şi profesionistă capitală a şlagărului românesc de muzică uşoară! Cine are curaj să ridice mănuşa aruncată?


Ileana Şipoteanu


Gabriel Dorobanţu

Richard Oschanitzky

Alex VASILIU

Începută în anul 2006 cu primul volum din seria "Romanian Jazz Masters", acțiunea de restituire a înregistrărilor de patrimoniu realizate de Richard Oschanitzky a continuat cu volumul al II-lea, publicat recent, tot la "7dream records". Găzduită în Aula Palatului Cantacuzino, sediul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, lansarea noului set de discuri a prilejuit reântâlnirea unor personalități ale muzicii - compozitori, interpreți, realizatori de emisiuni radio-tv, maeștri de sunet care l-au cunoscut pe Richard Oschanitzky, au împărțit cu el multe zile și nopți în studiourile de înregistrări sau transmisiuni directe.



Ileana Popovici, Puica Igiroşanu

Au fost editate acum prima dată pe cd creații ce reflectă patru domenii muzicale cultivate la nivel performant de Oschanitzky: "Bossanova" (1966) și "Romanian Pop Music" (1970), ambele publicate în original la "Electrecord", câteva piese ce depășesc limitele muzicii ușoare, meritând încadrarea în genul lied și o serie de creații de muzică de film.

Pianistul Dan Grigore, compozitorul Adrian Enescu, realizatorul de emisiuni de jazz Florian Lungu, solista vocală Puica Igiroșanu (trecută la viaţa monahală), regizorul muzical Alexandru Pîrlea, jurnalistul și muzicologul Alex Vasiliu au evocat cu afecțiune și respect marile calități ale lui Richard Oschanitzky, meritele în impunerea pe plan național a unor procedee și tehnici de compoziție inovatoare, acreditate în timp peste tot în lume. Emoționantă a fost scrisoarea adresată de Aura Urziceanu participanților la lansarea ediției discografice, un text ce l-a portretizat pe neuitatul muzician, constituindu-se într-o neașteptată dar necesară pagină de istoriografie a muzicii ușoare și jazzului din România anilor '70. Scrisoarea a fost citită de doamna Ioana Bogdan, autoare a numeroase emisiuni de divertisment cu cei mai apreciați compozitori și interpreți de muzică ușoară, emisiuni rămase în istoria tv a genului. De asemenea, plin de căldură a fost mesajul compozitorului Sabin Păutza.

Cuvintele frumoase încărcate de nostalgie, rămase într-un fericit echilibru între admirație și evaluare lucidă a personalității lui Richard Oschanitzky, au fost însoțite de câteva bossanove interpretate acum prima dată pe scenă de solista vocală Oana Sîrbu, saxofonistul Nicolas Simion și chitaristul Sorin Romanescu.

Eleganța designului grafic, bogăția de imagini fotografice, calitatea textelor, valoarea celor 43 de înregistrări aduse de compozitorul Adrian Enescu la cel mai înalt nivel al calității sonore moderne conferă acestei producții discografice atributul de eveniment.

Un gând de recunoștință pentru Ileana Popovici, interpreta multor compoziții ale lui Oschanitzky, inițiatoarea proiectului discografic, sufletul neobosit al devenirii acestui document artistic de mare elevație, și pentru Nicolas Simion, de mulți ani admirator, interpret al compozițiilor de jazz și jazz simfonic semnate de Oschanitzky, preocupat de fixarea în memoria magnetică a valorilor genului.



Interviu cu Virgil Popescu

Cum vezi starea muzicii româneşti actuale - uşoară, pop, dance, etc?

Starea muzicii uşoare tradiţionale în prezent este jalnică! Pe de alta parte, muzica pop, dance etc. e înfloritoare! (Nu dezvolt pentru că ar fi o lamentaţie plictisitoare...) Deci, e mizerabil pentru unii, şi excepţional pentru alţii!

Ce părere ai despre concursurile muzicale TV? Lansează ele cu adevărat noi talente româneşti? Ce ar trebui îmbunătăţit la ele?

În primul rând că eu percep aceste concursuri televizate ca pe nişte show-uri de televiziune. Dacă din ele se pot desprinde viitoare vedete, bine. Dacă nu, tot bine. Adică bine-le e pentru producătorii respectivelor concursuri. Habar n-am ce ar trebui îmbunătăţit la ele. Ştiu doar atât: vedete pot să ajungă şi din cei care nu participă la astfel de concursuri. Aşa că......



Cum se prezintă difuzarea muzicii uşoare româneşti, la radio, TV, pe discuri?

Mizerabil pentru unii, excepţional pentru alţii. (aidoma răspunsului de mai sus)

De ce compozitorii importanţi ocolesc concursurile de creaţie gen Eurovision?

Mi-e foarte greu azi să definesc titulatura de „compozitor important”. Cred că cei mai importanţi compozitori ai momentului sunt cei care încasează de la UCMR-ADA şi de la Credidam sume uriaşe!!! Dacă dintre aceştia sunt şi câţiva care nu participă la Eurovision, ar trebui întrebaţi ei. Probabil consideră că nu reprezintă un interes financiar ?!... Nu ştiu.

Ce ar trebui să întreprindă UCMR, cu prestigiul său, pentru a reda muzicii uşoare româneşti demnitatea meritată?

După părerea mea situaţia e atât de scăpată de sub controlul UCMR-ului, încât este total neputincioasă în a echilibra cât de cât balanţa.

Mergi în jurii la festivaluri? Care crezi că e rolul lor? Câteva dintre ele („George Grigoriu” - Brăila, „Dan Spătaru” - Medgidia, Amara) sunt televizate în direct, organizate profesionist, cu participare internaţională, preluând cu succes rolul defunctelor Mamaia şi ”Cerbul de aur”.

Da, particip în jurii la câteva concursuri (dar nu atât de importante ca cele care au fost menţionate mai sus - acolo există o clientela preferenţială...) Rolul lor ?!... Să obişnuiască (să rodeze) copiii cu atmosfera specifică unui concurs, şi de a da posibilitatea unor compozitori „eşuaţi” să mai câştige câţiva bănuţi (pentru participarea în juriu).

Care crezi că a fost cauza dispariţiei manifestărilor amintite?

Vă referiţi la „Mamaia” şi „Cerbul de aur”. Am să mă repet un pic: având în vedere că situaţia e scăpată de sub control, iar singurele genuri muzicale promovate deşănţat azi sunt cele reprezentate de artişti „preferenţiali”, cele două festivaluri găzduind de regulă şi celelalte genuri muzicale (cum e normal de fapt!), nu reprezintă interese financiare. Şi se adaugă şi multe alte „matrapazlâcuri” de culise, care în timp au erodat până la dispariţie festivalurile amintite.

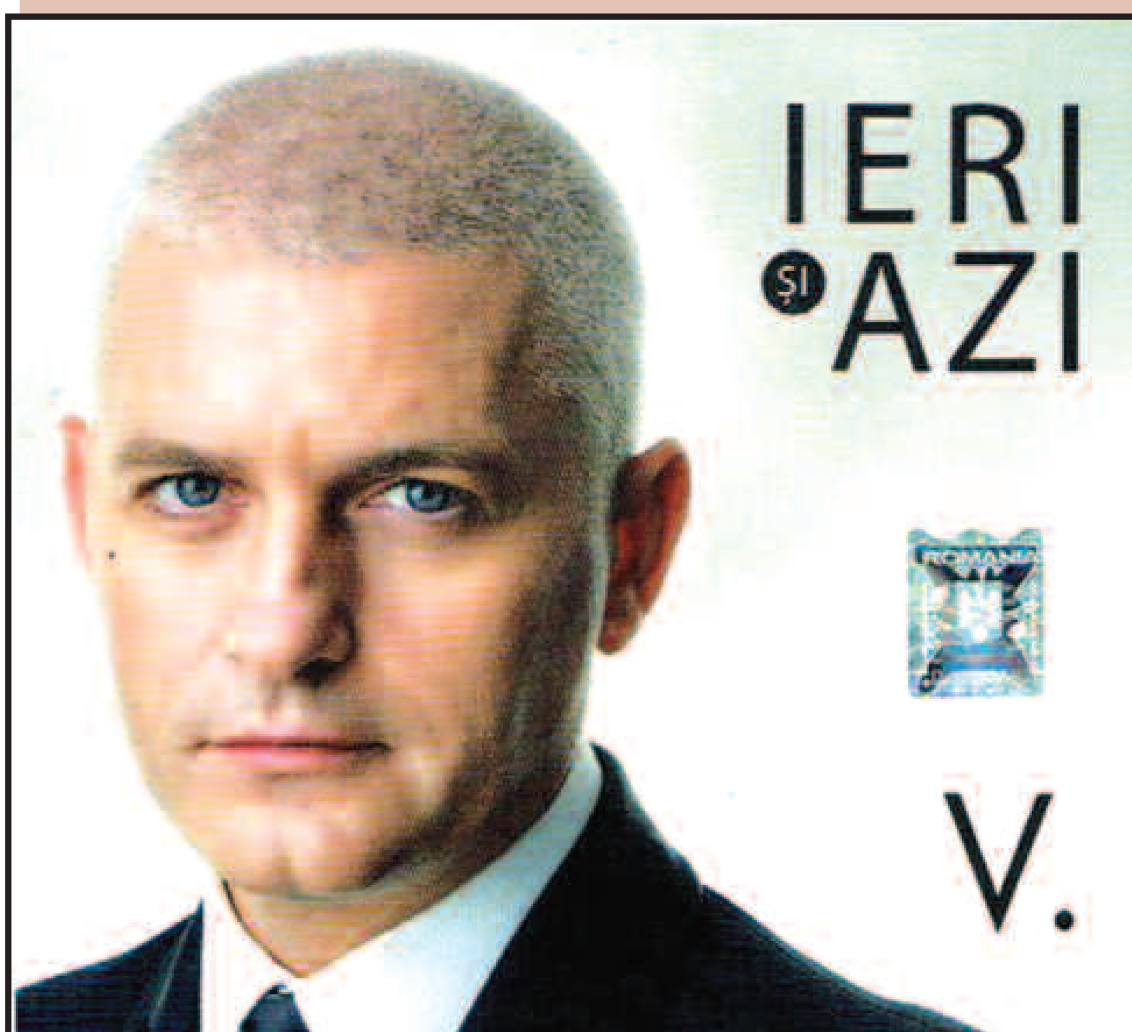
Proiectele personale pentru perioada următoare?

Eu, momentan, mă confrunt cu o resemnare demnă şi sănătoasă. Studiez zilnic la bass, şi mă refugiez într-un mod extrem de plăcut în muzica de jazz (şi nu numai), luând o „gură proaspătă de adevăr” cu fiecare eveniment muzical la care particip. LIVE!!! / Mai am răbufniri de orgoliu al creatorului din mine (care se vor concretiza în curând într-un album în colaborare cu Silvia Dumitrescu şi Florin Ochescu)... Nici muzica pentru copii nu-mi este indiferentă: dacă sunt solicitat, compun cu plăcere. (**Red**.)

Virgil Ianţu: „Ieri şi Azi”

Adevărata epopee profesională a realizării acestui dublu album a fost descrisă amănunţit în paginile noastre de compozitorul George Natsis, creierul muzical al proiectului.

Mai adăugăm că primul CD conţine 10 cântece, alături de Bucharest



Jazz Orchestra, iar cel de-al doilea: duet cu Sore – „Noi doi”, videoclip – „Ce bine că eşti”, filmări - Behind the scenes. Totul „ambalat” într-o prezentare grafică de lux, producători fiind Universal Music Romania şi GATA Media.

Cunoscut mai mult ca prezentator TV, Virgil Ianţu revine în forţă la „specializarea” sa, el fiind absolvent de Conservator.

Ovidiu Mihăilescu: „O lume de vis”

Câmpineanul politehnist s-a impus în “Cenaclul Vouă”, a cucerit premii la festivaluri folk, a publicat volume de versuri şi a realizat o emisiune cu profil de folk şi cultură numită “Folkweb”la Radio 3 net.

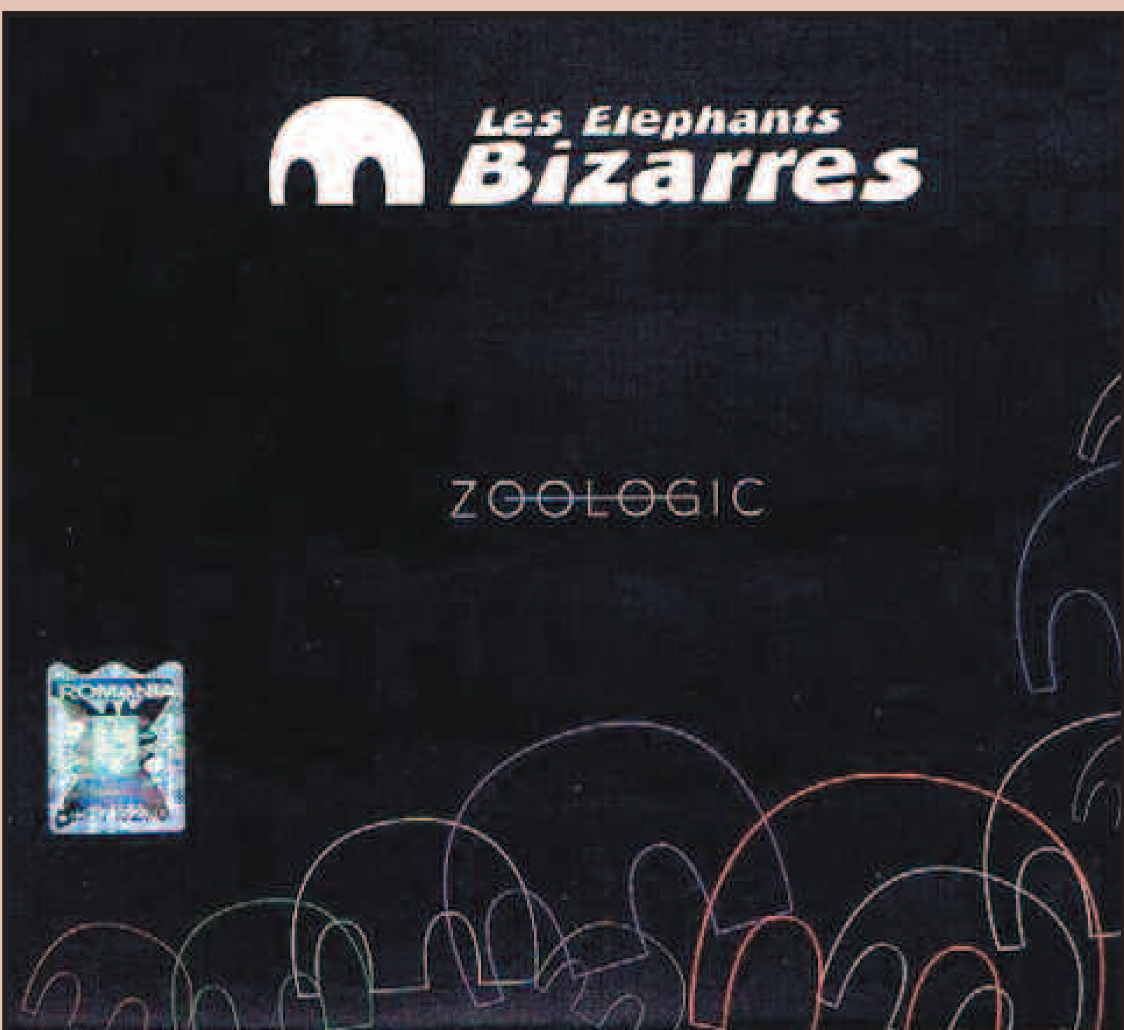
Acest nou album al său este subintitulat „12 hit-uri internaţionale” şi prezintă cover-uri în limba română: un demers curajos, căci avem texte pretenţioase scrise de John Lennon, Bob Dylan sau Leonard Cohen, cărora Ovidiu le găseşte un echivalent inspirat. Cu el (voce, chitară) au colaborat pe plan muzical Dan Caramihai, Nicu Patoi (chitări auxiliare) şi Mircea Elisei - pian, orchestraţii, inginer de sunet în studioul Active Production.



„Acest album s-a născut ca un pariu cu mine însumi” - spune cantautorul. Pariu câştigat!

Les Elephants Bizarres: „Zoologic”

Grup bucureştean format în 2007, cu titulatură franceză şi cântece în majoritate în engleză, plasate în zona indie-alternativ, cu un stil denumit uneori electro-pop-rock .



Cvintetul a devenit septet şi după doi ani de lucru a lansat al doilea album, cu 12 piese proprii (şi un remix realizat de UNU’ - ROA), printre care şi unele dintre cele mai cunoscute single-uri: Nu mă opri, Wish (You you’re Here) – iată că au început să cânte şi în română. Cu o prezentare grafică originală, discul este produs de Music in Space, fiind înregistrat şi mixat de acelaşi Bogdan Popoiag (UNU’)

Ritmuri antrenante, spre funk, versuri amuzante - o formaţie din prima linie a noului val autohton.

Cristian Buică: „Unii cântă, alții beau”

Folkist care „face legătura” dintre vechea și noua generație a stilului, (născut în 1960), se remarcă la diverse concursuri și devine cunoscut



după participarea la Cenaclul Flacăra. Este un energic animator cultural în orașul său natal – Reșița – unde înființează cenaclul Focuri Vii și Clubul Artei Tinere.

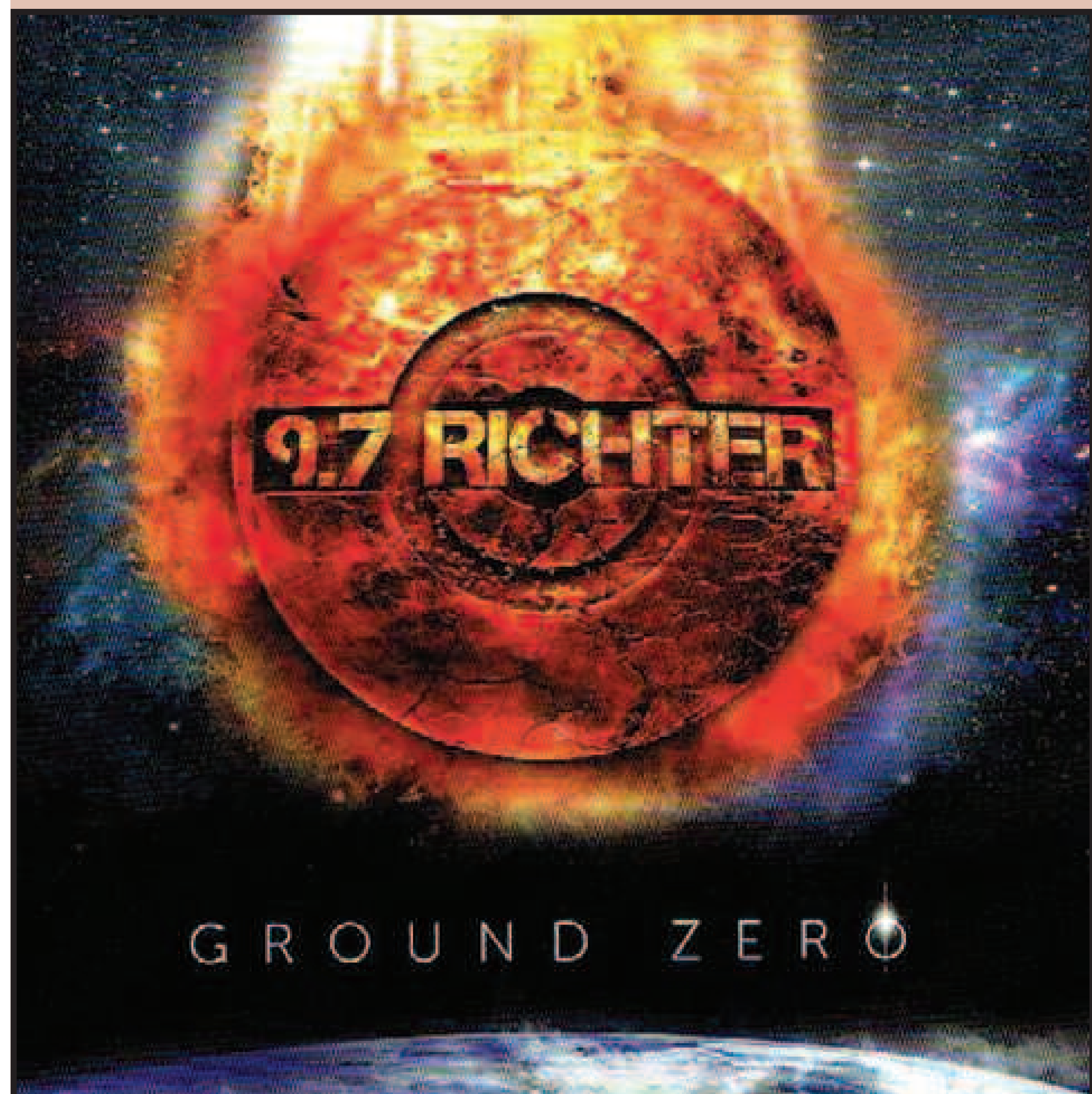
Muzică, voce, chitară acustică – Cristian Buică, albumul conținând 12 cântece, pe versuri de Ion Chicere(4), Camelia Radulian(1), Steva Pantelici(1) și proprii. Înregistrări efectuate în studiourile Mardare Media Music și Radio România Reșița, orchestrațiile, mixajul și masteringul fiind semnate de Radu Mihalache.

Experiență evidentă: voce sigură, reliefuri sonore diverse, versuri interesante - un disc pop-folk de bună valoare.

9.7 RICHTER: „Ground zero”

Formaţie bucureşteană de heavy metal înfiinţată în 2002 de Adrian Tă-

nase. Cu toate schimbările de componenţă reuşesc să lanseze în 2010 un E.P. (Epicenter) cu 5 piese, iar acum au convins casa de discuri Universal Music Romania să editeze acest CD cu 10 piese. Componenţa:



Cosmin Aioniţă – voce, Adrian "Sinner" Rus şi Lucian "Trigger" Gruia – chitare, Marius Căliman – bass, Adrian Mihai – baterie. Cântecele sunt semnate în majoritate de primii doi, iar producător este Gruia în studioul Vox. Rock heavy sănătos aşa zis de "old school" bine structurat şi interpretat.

Amélie Daniel: „Cent souvenirs terriens"

În fiecare an, la festivalul internaţional "George Grigoriu" de la



Brăila vedeta din Elveţia Eliane Dambre, devenită şi o redutabilă producătoare şi descoperitoare de talente (la şcoala ei de la Nyon, "Funambule"), ne propune un artist interesant, de valoare. La cea mai recentă ediţie a fost vorba de cantautoarea şi pianista Amélie Daniel, recomandată plenar de albumul de faţă, conţinând 13 creaţii proprii. Critica de specialitate din ţara sa o numeşte "perla muzicii pop elveţiene", evidenţiind prospeţimea, culoarea, dinamismul şi emoţia transmise de fiece piesă. Albumul beneficiază de realizatori de marcă, fiind elaborat cu maeştri de sunet şi specialişti în mixaj (la Londra) care au la activ colaborări cu Florent Pagny, Coldplay, The Who, Robbie Williams! Şi în ce priveşte instrumentiştii, şi aceştia au CV-uri de calibru, ei fiind implicaţi în discuri şi spectacole ale unor Alain Bashung, Mylène Farmer, Yannick Noah, Radiohead, Gorillaz. În frunte cu "Qui vivra verra", piesa cîntată la Brăila, avem în faţă un album ce ne permite să descoperim un univers muzical aparte.

Andreea Lupaşcu: „De la rock la tangou"

De mulţi ani, Bebe Astur este un catalizator şi liant al activităţilor muzicale de la Casa Studenţilor din Bucureşti: organizează, sonorizează, dă lecţii de instrumente şi voce debutan-



ţilor. Iar acum a sprijinit-o pe eleva sa să lanseze un prim CD. Maestru de sunet, aranjamente şi mixaje – Bebe Astur, în studioul Solaris. Nu mai puţin de 14 cântece, atât în română cât şi în engleză: reluări extrem de diverse, de la AC/DC, Beatles, Janis Joplin, Bob Marley, până la tango şi blues sau jazz – Cry me a River. Nu ne miră încrederea pe care o investeşte în tânăra absolventă de ASE – disponibilităţile vocale ale acesteia sunt într-adevăr demne de luat în seamă.

Muzici din diaspora

Conform unor estimări ale muzicologului Florian Lungu, 80% din elita jazzului şi 50% din cea pop-rock ar fi



plecat din România până în 1989. Realizatorul TV Doru Ionescu a filmat din 2010 pe două continente, iar pe baza interviurilor efectuate pentru TVR cu muzicieni români din străinătate a semnat volumul «*Poveşti cu cântec din diaspora – 100 de români şi aventurile lor muzicale*», lansată la editura *ARTPRINT.*

În paralel cu cartea tipărită, a fost lansat un CD, editat separat de o casă de discuri - *Soft Records*, producător Romulus Arhire. Sunt prezente cântece interpretate atât de nume mai cunoscute ca Abra, FFN, Radu Goldiş, Anca Graterol-Cabrera, Nuţu Olteanu, Sherban Cira (Şerban Ciurea), Cristina Dan Puia, Adriana Ausch, dar şi unele mai puţin cunoscute. Desigur, calitatea tehnică diferă de la caz la caz, dar importanţa documentară şi culturală a discului este indiscutabilă.

Pagini de
Florin-Silviu URSULESCU

Paiul din ochiul altuia

Notam, cu câteva luni în urmă, aberantul anunţ de la postul de radio Europa FM (luat ca… exemplu de Radio România, ce oroare!), în care Richard Clayderman, al cărui nume era pronunţat greşit, era numit… „Cel mai celebru pianist al tuturor timpurilor”!! Acum, asta e, atât cunosc cei de acolo în materie de pianişti, să nu fim prea aspri, unii au orizontul cultural mai limitat… La scurtă vreme am citit pe un afiş din Capitală un alt anunţ menit să atragă publicul la sală: de aceastădată nu era vorba de “cel mai celebru”, ci de “Havasi, cel mai rapid pianist din lume”! În fine, am trecut şi peste asta, şi ne-am oprit la o formulare din revista “Formula AS”, în care Dan Andrei Aldea, chitarist care n-a mai călcat prin ţara natală mai bine de 25 de ani, era numit… „Părintele muzicii rock şi folk din România”!! Una la mână că el nu este folkist, cu totul alţii fiind corifeii veterani ai genului (Dorin Liviu Zaharia, Marcela Saftiuc, Mircea Florian, ajungând până la Mircea Vintilă, Nicu Alifantis, Vasile Şeicaru, Victor Socaciu, nici unul însă neavând pretenţia de “părinte”), iar a doua la mână că fostul component, înzestrat fără îndoială, al formaţiei Sfinx, n-a marcat într-atât rockul autohton, pe care l-a părăsit cu mult timp în urmă, încât să merite titlul de “tătic” al genului. Indiscutabil, am acorda mai degrabă acest titlu onorific, să zicem, lui Nicu Covaci, cu 5 decenii de activitate neîntreruptă pe scena rockului românesc şi zeci de albume, titluri şi concerte nemuritoare cu Phoenix, formaţie legendară. Sau unor pionieri cum ar fi Nancy Brandeş, Ovidiu Lipan, Piky Inglessis, să zicem, dar credem că asemenea “decorări” nu-şi au rostul. În sfârşit, în “Libertatea” citim un anunţ uriaş pe prima pagină: “Inna se întoarce cu vocea spre România!”. Maliţioşi, am fi tentaţi să întrebăm cu care voce, a ei oare, fiindcă… dar să trecem şi să vedem după ce succese planetare tânăra solistă se milostiveşte de compatrioţi: ei bine, după ce a făcut praf pieţele muzicale din ţări cu mare tradiţie, cum ar fi Malaezia, Mexic şi Chile! În fine, gestul contează, ne-am spus, până am citit ce a convins-o să-şi facă timp în “agenda sa foarte încărcată”: 4 concerte plătite (de cine?) cu câte 12.000 de euro fiecare!!! Păi în asemenea condiţii cum să nu te întorci, cu sau fără voce, în ţară? (**Dr. Bârnă**)


Inna

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Şef producţie: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Octavian Lazăr COSMA, Viorel COSMA, Oana GEORGESCU, Doina MOGA, Florin RĂDUCANU, Mircea ŞTEFĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU

www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x